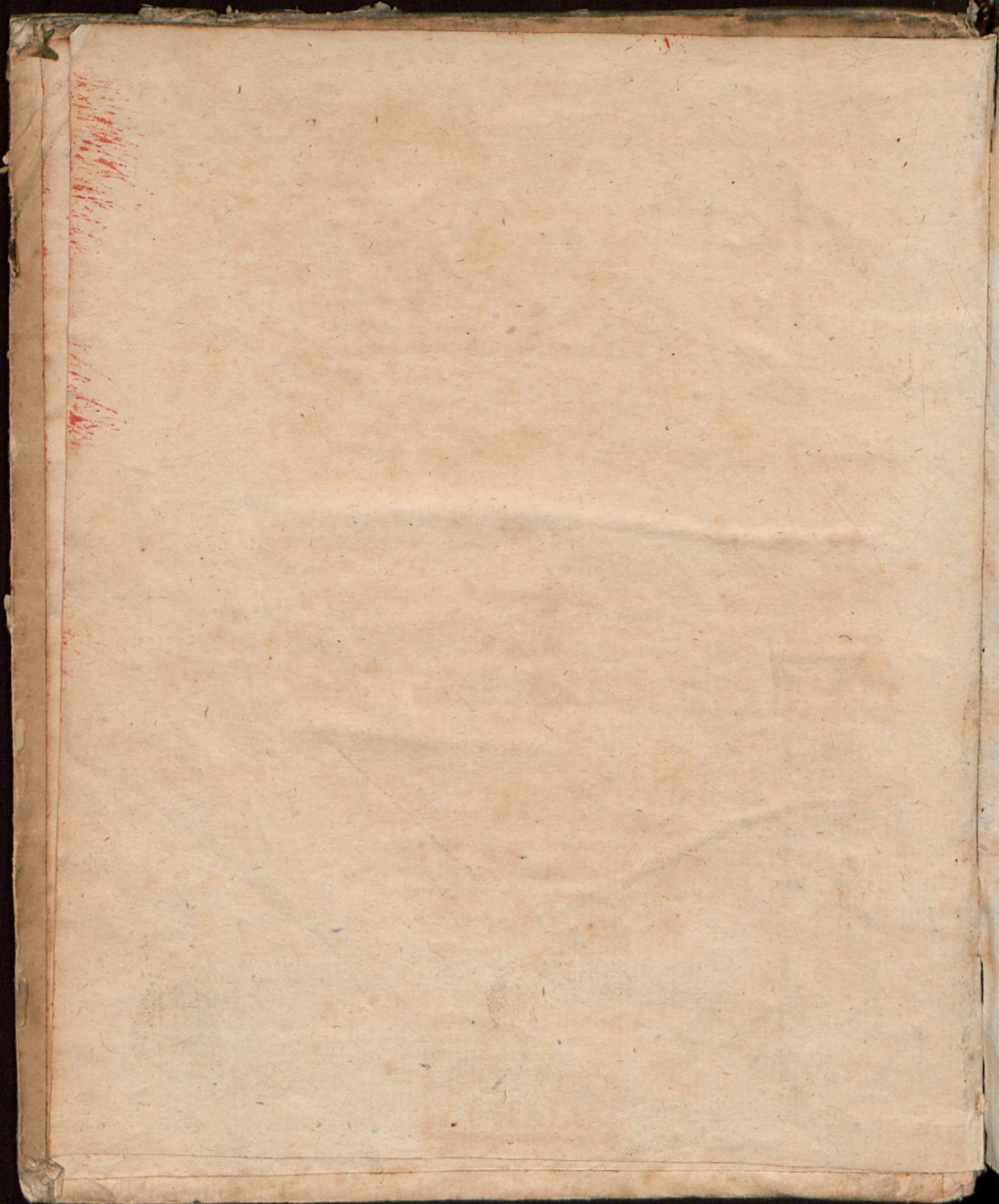

A. 17.

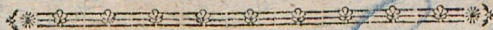

IOA. LVDOV. SCHVLZE A. M.

PHILOS. P. P. IN REGIA FRIDERICIANA

SPECIMEN
OBSERVATIONVM MISCELLANEARVM
IN SVIDAM

CVM

PROLVSIONE CRITICA

DE

GLOSSARII A SVIDA DENOMINATI
INDOLE ET PRETIO.

HALAE MAGDEBVRGICAE

EX OFFICINA HENDELIANA.

MDCCCLXI.

10.
41

3514

PROOEMIUM.

IN Suida emendando & illustrando tanta fuit superiorum temporum felicitas, ut qui nunc de illo bene mereri voluerit, acta agere videatur. Quae cum cogitarem, specimen hoc observationum miscellanearum in Suidam minus laetis auspiciis proditurum esse existimabam. Instituti me poenitisset, fateor, nisi ex ipso Suida, quisquis illum sibi familiarem reddidit, satis intelligeret, multa adhuc in eius Glossario reliqua esse, quae uberiori discussione egent, Criticorumque ingenia exercent. Nitidissima illa & ab innumeris antiquiorum vitiis purgata editio, quam KÜSTERO, Viro egregie de elegantioribus literis merito, debemus, Eruditorum votis non ex aequo respondit. Plura omnino a KÜSTERO praestari potuissent quam praestitit. Nolo equidem IAC. GRONOVII partibus accedere, qui, more suo, KÜSTERI laudibus nimium detrabere visus est: imperfectum tamen hoc opus esse, qui indolem eius satis perspectam habet, haud facile negaverit. Ipsemet KÜSTERVS non in Diatribae anti-gronoviana solum, sed etiam in notis, quas Suidae addidit, passim fateatur, se ultimam manum huic operi admouere non potuisse. Ex nimia festinatione innumeros, qui in AEM. PORTI editionem irrepserant, errores, intactos reliquit, eosque novis subinde auxit, quorum nonnullos FABRICIVS Biblioth. gr. l. IV. e. 40. recenset. Dolendum est, KÜSTERVM tramite illo, quo
ire

PROOEMIUM.

ire coeperat, non progressum, morteque impeditum esse, quo minus supplementa, quorum egregium specimen contra Gronovium edidit, ad finem perduceret. Hoc si ipsi licuisset, multis omnino, quae post KÜSTERVM ad Suidam illustrandum editae sunt, castigationibus & emendationibus superfedere possemus. Rebus itaque sic comparatis gratias debemus Viris Clarissimis, qui, KÜSTERI exemplum imitantes, in Suida expoliendo & restituendo defudarunt. Operae omnino pretium esset, collectis illis, quae IAC. GRONOVIVS, sive ab iniquis eius cavillationibus discesseris, LAMB. BOS, IOA. ALBERTI, S. V. ERNESTI, ALEX. POLITVS aliique post KÜSTERI obitum, in Suida congefferunt, Glossarium eius novis emendationibus & accessionibus locupletare. Haec maximorum Virorum nomina conatibus meis Benevolo Lectori commendandis, inseruiet. Scio equidem, me illis longe inferiorem esse: in rebus tamen arduis cum voluisse satis sit, Specimen hoc quaecumque aequorum Lectorum iudicio subiiciendum esse putavi. Quod reliquum est, in eo exarando ita versatus sum, ut in fontes, e quibus Suidam hausisse vidi, quantum a me fieri potuerit, data opera inquirerem; cum Eustathio, Scholiastis Homeri & Aristophanis, Hesychio, Poluce & Harpocrate eum conferrem; KÜSTERI aliorumque, e recentioribus, Commentatorum, criticas observationes modeste ad examen reuocarem, measque subinde coniecturas adspargerem. Viam aperiendam esse duxi Prolusione critica de Glossarii a Suida denominati indole & pretio, quae eorum usibus inseruiet, qui ad Suidam ipsum nondum accesserunt. In recensendis eius naeuis hos mihi fines posui, ut quos ab aliis nondum notatos esse perspexi, pluribus exponerem, omissis aut breuiter modo allatis, quae iam a KÜSTERO atque dicta erant.

PRO-

PROLVISIO CRITICA
DE
GLOSSARII A SVIDA DENOMINATI
INDOLE ET PRETIO.

§. I.

e sine praeuio apparatu specimen hoc
obseruationum miscellanearum in Sui-
dam prodeat, breui disputatione de
Glossarii, quod sub Suidae nomine in-
notuit, indole & pretio, viam quasi
aperiendam esse existimo. Multa qui-
dem *tum* de Autore huius Glossarii,
eiusque nomine ac aetate, *tum* de quaestione illa iam
saepius inter Eruditos agitata, an Christianorum sacris ad-
dictus fuerit, *tum* denique de fatiis, quae Glossarium eius
expertum est, disputari possent. Cum vero haec omnia
eius sint indolis, vt parum, aut nihil omnino certi in tanta
harum rerum obscuritate dici possit, iis haud immorabor,
ne quae centies iam dicta sunt, reperendo, nihil agere vi-
dear. Otio autem non abutar, si in Glossarii ipsius indo-
lem, & pretium paucis inquiram. Id quidem illis haud in-
gratum

A

gratum fore existimo, qui Suidam sibi familiarem reddere, & hoc literaturae graecae thesauro rite & cum fructu uti voluerint. Multa Suidae cum Hesychio aliisque Glossarum scriptoribus communia, multa autem ei propria sunt: quibus efficitur, ut vix illi, qui his *νεμυθλοῖς* iam adfuerint, nedum isti, qui Suidae indolem aut prorsus ignorant, aut non satis callent, inoffenso pede in lectione eius progredi possint. Suidae itaque imaginem pingam, & talem quidem, qualem non ex aliorum duntaxat mente, sed ex iterata eius lectione, ipsēmet cognoui: ita tamen, ut, quae ab Eruditis iam obseruata, & in hanc rem collata sunt, haud negligam.

§. II.

Ad ea si attendimus, quibus Suidas vna cum aliis Glossarum scriptoribus a vulgo Lexicographorum differt, nescior, an suffragantibus omnibus laude satis dignus sit? Tot sunt eius naeui, qui in attenti lectoris oculum facile incurrunt, tantaeque difficultates lectionem eius comitantur, ut primo intuitu deterreat potius, quam alliciat. Glossas enim ordine non vbique satis concinno disponit; in Interpretationibus nominum graecorum parum cautus est; in producendis scriptorum locis saepius modum excedit, eaque nimium contrahit, haud raro etiam corrumpit; sibi non satis constat; in iis, quae ad Historiam pertinent, nimius est, & res sua natura diuersas, temere commiscet; verbo ut dicam, imperitum compilatorem multis in locis egisse videtur. Venustate quidem omni caret haec imago, vera tamen est Suidae, uti nemo inficias ibit, qui rem ipsam alius perspexerit. Apage librum tot vitiiis scatentem! dicentes audio. Cum his, ut in gratiam redeamus, monendum est, haec, quotquot sunt vitia, non Suidae soli, sed

sed illis etiam, qui Lexico eius pannos suos affuerunt, idque misere detruncarunt, esse tribuenda. Huius rei fidem nobis faciunt verusti Codices, quibus in adornanda praestantissima Suidae editione olim usus est Clar. KÜSTERVS, ad quorum ductum infinitos errores emendauit, multaque omnino praestitit Vir egregie meritis. Ne autem temere haec omnia a me dicta esse videantur, singula nunc ordine persequar, & quae sit vera Suidae nostri indoles, pluribus ostendam.

§. III.

Glossas ordine non ubique satis concinno disponit Suidas (§.II). Iure, si quid video, hoc in Suida reprehenditur, quod autem iis potius virio verti debet, qui remerario conatu hunc thesaurum locupletare voluerunt, & cum ex antiquis aequae ac posterioris aevi monumentis, maxime ecclesiasticis, nouas Glossas adiungerent, eas loco minus idoneo adposuerunt. Quicquid sit, ea tamen est Lexici huius structura, si ita loqui liceat, & indoles, ut ab aliis magno pere differat. Alphabeticus quidem ordo literarum, ut in huius generis libris fieri solet, fundamentum partitionis est, adeo tamen variat, ut qui in Suida hospes est, infinitas voces frustra quaesierit. Non ipsae solum literae, variato earum recepto ordine, liberrime dispositae sunt, sed etiam in serie glossarum vnus eiusdemque literae maxime arbitraria est vocum successiua combinatio. Quae cum imperitis maxime impedimento sit, nescio cur Editores huius Lexici hoc iugum sibi imponi passi sint, ut turbatum vocum ordinem, qui tamen sine dubio aut ignorantiae, aut supinae negligentiae ortum debuit, feruerent. Equis vero Suidam inspiciens, in stuporem non abripitur, si literam Θ post I, literam Ω post O, Diphthongon-

thongum E post literam Z, & voces, quae cum A incipiunt, post literam Δ demum inuenerit? Nihil dicam de arbitraria & lectoribus molesta dispositione singularum vocum, quae sub vna quaque litera itidem ordine suo se excipere debuissent. Qui absque impedimento Suidam ad vsus suos conuertere vult, is ante omnia inspiciat necesse est, quae in limine operis pluribus hac de re moentur.

§. IV.

Suidas in interpretationibus nominum graecorum parum cautus est (§. II.). Gratularer omnibus, qui literis graecis fauent, si de Suida iure aliter statui posset. Ne autem iniquus rei arbiter esse videar, iterum, quod iam antea dictum est, & pluribus infra repetere superfluum foret, monendum esse duco, Suidam saepius hac culpa vacare, eamque in imperitos compilatores, qui Lexicon eius non tam exornauerunt, quam deturparunt, recidere. Antequam vero quae dicta sunt, exemplis e Suida productis muniam, obseruandum est, Suidam haud temere reprehendendum esse, si hanc illamue vocem alio modo interpretatur, quam a reliquis Lexicorum scriptoribus fieri solet, aut natua vocum significatio postulare videtur. Id minime hoc loco Suidae vitio vertendum esse existimo. Iam dudum enim S. Ven. ERNESTI Vir de elegantioribus literis supra laudes meas meritis, in Disput. de Glossariorum graec. vera indole & recto vsu in Interpret. p. 18. Can. I. monuit, Glossatores saepius ad certum aliquem certi Scriptoris locum, aut ad certam aliquam dicendi formam respicere, adeoque interpretationes eorum saepissime vocabulis per se non conuenire. Id potius volo, Suidam vocibus graecis nonnumquam significatus affingere, qui illis numquam competere possunt. His praemissis exem-
plo

plo rem illustrabo. Suidas vocem ἀνεκαλόμην positam esse
 dicit ἀντὶ τοῦ ἀνεκαλέσατο. Perperam. Nihil enim magis
 a sensu vocis ἀνεκαλόμην aberrat, quam haec interpreta-
 tio, cui, me quidem iudice, remotior ista soni aequalitas,
 quae inter ἀνακαλαμάομαι & ἀνακαλέομαι observatur, ansam
 dedit; licet sensu magnopere differant, cum illud *stipulas*
colligere, hoc vero *acclamare, reuocare* &c. denotet. Alio
 modo rem expedire voluit KÜSTERVS ad h. l. „Locus hic
 „*inquit*, foede deformatus est, quem sic in integrum resti-
 „tuo. Ἀνεκαλόμην ἀντὶ τοῦ ἀνεφέρτεν † Ἀνεκαλέσατο &c. „
 Haec iusto longius petita esse existimo. Noui scilicet ar-
 ticuli initium facit KÜSTERVS voce Ἀνεκαλέσατο, eamque
 cum Ἀνεκαλοῦντο. εἰς δίκην ἤγον, coniungit. Hoc vero si
 placuerit, coacti essemus, ad vocem Ἀνεκαλέσατο ex Hesy-
 chio iterum supplere ἀπέστρεψεν, alias enim minus bene haec
 vox cum Ἀνεκαλοῦντο coniungi posset. Cum autem hoc
 modo difficultates augeantur potius, quam imminuantur,
 breuissima esse videtur via ista quam antea ingressus sum,
 statuendo, Suidam minus caute hanc vocem esse interpre-
 retatum. Huic exemplo ex tot aliis, quae sponte se of-
 ferunt, vnicum tantummodo adiungam, quod minus in-
 certum est, & ob consensum Pl. Reu. ALBERTI Critici cele-
 berrimi, facilius se commendabit lectoribus. Πρόβολος ex-
 ponitur a Suida per ἕξαρχος τοῦ βουλευτηρίου, *princeps Sena-*
tus, quae omnino est falsa interpretatio. Hinc KÜSTERVS
 bene ad h. l. obseruat. „Haec interpretatio non conuenit
 „voci Πρόβολος, sed Πρόβουλος. „ Calculum suum KÜSTERI
 sententiae adiecit laudatus ALBERTI in Misc. crit. in Suid.
 ad h. v. eamque consensu Photii & Hesychii satis firmavit.
 Ita enim Hesychius: Πρόβουλος· πρῶμουλος, πρῶμαχος κ. τ. λ.
 & paucis interiectis: ἕξαρχος τοῦ βουλευτηρίου
 κ. τ. λ.

κ. τ. λ. Quae cum sint, ad KÜSTERI & ALBERTI partes, transeo, & hanc vocis Περβόλος explicationem, vt perenne documentum oscitantiae, vel Suidae, vel compilatoris cuiusdam, quisquis ille fuerit, considero. Non est, quod multis contra Suidam disputem, ipse enim locus, quem satis incaute ex Eunapio protulit, docet, vocem πέρβολος quae proprie de scopulo prominente vsurpatur, hoc loco metaphorice de turela seu munimento sumi.

§. V.

Suidas in producendis scriptorum locis saepius modum excedit, eaque nimium contrahit, haud raro etiam corrumpit (§. II.). Plura hic coniunguntur, quae singula exemplis comprobanda erunt. Ad *primum* quod attinet, laudem omnino Suidae deberi existimo, qui asserta sua plerumque testimoniis Scriptorum fide dignissimorum superstruit, qua in re Hefychio aliisque Glossariorum auctoribus, qui nomina Scriptorum, e quibus hauserunt, alto premere solent silentio, palmam praeripuit. Auctoritate sua parum fretus, omnia fere exemplis veterum, additis subinde autorum nominibus, illustrat Suidas. *Tanta* vero fuit eius hac in re diligentia, ne dicam superstitio, vt modum fere exēfferit. Loca veterum interdum adducit, quibus plane opus non erat, neque vlla probandi vis inesse poterat. Huc refero glossam istam: Ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει. κ. τ. λ. Illustrato hoc veterum adagio, addit Suidas: Κερδοὶ συνῶν τε κερδοσύνην μὲν προσδοκᾷ. Haec verba, quae ex Altrampfychi Onirocriticis desumpta sunt, (& momente KÜSTERO ita legi debent, Κερδ. συνῶν τὴν κερδοσ. κ. τ. λ.) huc plane non pertinent, sed meliori iure infra ad vocem Κερδῶ vel Κερδοσύνη citari potuissent, vbi tamen non existant. Dici vix potest, cur Suidas hunc versum adduxerit.

rit. Si vero coniecturae locus conceditur, existimauerim, solam vocis Κεῖδω, quae vulpeculam denotat, significationem haec Altrampfychi verba Suidae in memoriam reuocasse. Eadem aut parum diuersa esse videtur conditio Glossae istius: Φαρμακίς τοῖς δνοχόοις. Τούσδε ἠγνῶμενοι κ. τ. λ. Suidas h. l. vocem Φαρμακίς de pincernis seu pocillatoribus explicat, quam significationem minus frequentem verbis incerti auctoris munire voluit, quae tamen hanc interpretationem vocis Φαρμακίς non admittunt; utpote quam hoc loco de veneficis explicare mallet, cum verba, quae Suidas adducit, hunc significatum, sibi omnino vindicent. Ad alteram huius obseruationis partem venio, quae cum plura complectatur, vberiori illustratione indiget. Suidas, si aliorum scriptorum verbis utitur, ea, vel ob breuitatis studium nimis contrahit, quod obscuritatem parit; vel corrumpit, ita ut nonnunquam vix diuinando assequi possis, vnde sua desumerit. Haec causa malorum, hinc illae lacrymae! Qui in expoliendo Suida defudarunt, Eruditi, veritatem huius asserti damno suo fati experti sunt. Tanta est Glossarum quarundam obscuritas, tot sunt loca ex aliis Scriptoribus perperam a Suida citata, quorum aut sedem aut sensum ad hunc vsque diem ignoramus, ut vix vnus hominis opera ad difficultates hasce imminuendas, nedum ad sananda quaeuis corrupta loca sufficiat. KÜSTERI indefesso studio, quod Aristophani consecrauerat, innumera quidem Suidae loca ex hoc Poeta emendata sunt, (v. Πάροισος nec non Παρακεκομμένος & Φάρμακος) multa tamen superesse, quae nescimus, quis est, qui negauerit? Sed mittam has querelas, & quae supra dicta sunt, exemplis illustrabo. Satis opportune in Glossam incido; Τυμπετος. ὡς περ καὶ Τυμπετος Κρότωνος.
κ. τ. λ.

κ. τ. λ. Haec quis intellexerit: *Sanior, ut dicitur quoque, sanior Crotonae?* Ex iis, quae sequuntur, concludimus, Suidam hoc loco adagium quoddam explicare voluisse, quod cum illo ὑγιέσεος Κρότωνος, aut ὑγιέσεος κολοκύνθης, aliisque huius generis, sensu conuenit. Hoc vero vox ὑγιέσεος sola, nisi alia accesserit, numquam exprimet. Videndum itaque est, cui vererum Suidas sua debeat, & quae sit vox a nobis supplenda. Succurrit Photius, quo praecunte Ven. ALBERTI permultis Suidae locis facem praetulit. Ira scilicet emendandus est hoc loco Suidas: Ὑγιέσεος ἀμφακος. παροιμία, ὡς περ κ. τ. λ. Vid. Cl. ALBERTI *Miscell.* ad h. l. p. 293. Eodem fere modo Suidas v. Μουνυχιῶν locum ex Harpocrate defumptum foede deturpauit. Ita enim Suidas: Μουνυχιῶν ὁ δεύτερος μὴν παρ' Ἀθηναίους. ἐν δὲ τούτῳ Ἀγέμεδι ἔθρον Μουνυχία. Errorem hunc Suidae vix ignoscere possumus, dummodo eius, non aliorum culpa, irrepsit. Si enim ad fontem, ex quo sua hausit Suidas accedimus, meliora nos docebit Harpocrate, cuius haec sunt verba: Μουνυχιῶν Ὑπερβόρης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. ὁ δὲ κατὰ μὴν παρ' Ἀθηναίους οὕτω καλεῖται ἐν δὲ τούτῳ τῷ μηνί, Ἀγέμεδι θύεται Μουνυχία. Munychion itaque non secundus, sed vt ex Harpocrate apparet, decimus erat apud Athenienses mensis, quod ex antiquitatibus graecis vnicuique satis notum esse potest. Hunc Suidae errorem dudum ante KÜSTERVM notauerat PHIL. IAC. MAVSSACVS in Not. ad Harpocrate. p. 218. His denique vnicum adiungam exemplum, quod, me quidem iudice, multorum loco esse potest, & satis comprobat, Suidam loca veterum non temere solum, & sine delectu in medium producere, sed etiam, dum subobscurae ea tangit, nobis fucum facere. Letorum esto de hac glossa iudicium: Διὸς Φήμη ἡ μαντρία.
ὁ γὰρ

ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφήτης τοῦ πατρὸς — — Καὶ Ὀμηρος: „Διὸς
 ἄγγελος ὅσα δέδηει. „ Quae breuitatis causa omisi, nihil
 ad rem praesentem faciunt. Recte quidem exprimit Sui-
 das, quid apud veteres, maxime apud Homerum, Διὸς Φή-
 μη dici soleat, locum vero, quem ex Poëta adducit, si-
 nistre & parum caute interpretatus est. Nisi omnia me
 fallunt, ad vnum alterumque locum Odysseae, in qua hunc
 vocis Φήμη significatum frequentissimum esse perspexi, &
 forsitan ad Od. v. 100. aut 105. respicit. Idem scilicet apud
 Homerum subinde est Φήμη, quod ὅσα, seu θεία Φήμη,
 monente Porphyrio *Quaest. homeric. 10.* vt in praestantissima
 illa Homeri editione, quam s. v. ERNESTI nouissime excu-
 di curauit, ad Odys. v. 282. notatum video. Dubium pla-
 ne nullum est, quin Suidae h. l. de omine seu oraculo ser-
 mo sit, idque ab illo Διὸς Φήμη dici. His positis, quid quae-
 so locus Homeri a Suida adductus, qui Il. β'. 93. 94. exstat,
 ad rem praesentem confert? Fallitne lectorem subobscu-
 rus ille allegandi modus, quo vsus est Suidas? Ita sane est.
 Sic nimirum Homerus l. c. verba sua disposuit: — — μετὰ
 δὲ σφίσι Ὅσα δέδηει, Ὀτρύνουσι ἱένου, Διὸς ἄγγελος — — —
 Ita omnino adducendus fuisset hic locus, & quis est, qui
 non videat, verbis a Suida adductis nullam plane probandi
 vim inesse? Homerus enim non de voce diuina, aut, si ma-
 lueris, de omine vel oraculo, sed de Fama, quam h. l. *Io-
 nis nunciam* appellat, loquitur. Venustatem quae in hoc
 loco maxima est, peritissimus harum rerum arbiter, CLAR-
 KIUS, ad l. c. egregie exposuit, & digno hoc encomio or-
 nauit: „Mira cum sublimitate atque ἐνεργείᾳ exhibet ἡ
 Ἰμᾶγο, quam *celeriter*, quamque *ardenti studio* per vni-
 uersum exercitum delata fuerint Imperatoris mandata. „
 Haec vt existimo, iis quae supra dixi, confirmandis, suffi-
 cient.

cient. Ne vero iniquus Suidae aestimator esse videar, obseruationi huic finem imponam verbis illis, quibus KÜSTERVS in Prooemio ad Suidae Lexicon vsus est. „Exempla, „inquit, quae ex Scriptoribus veteribus adducuntur, sexcentis in locis a capite articuli aliena sunt, nec quicquam „faciunt ad probandam significationem vocis propositae. „Sed istius rei culpam non tam in Suidam confero, quam „in eos, qui varia auctorum loca Lexico huic vel ipsi affuerunt, vel ea, quae ad marginem scripta erant, absque iudicio & delectu in textum receperunt. Multa enim esse apud Suidam loca, quae ex margine in textum irrepserint, & imperitiam librariorum manifesto prodant, nemo „nisi plane in hoc Lexico hospes negabit. „

§. VI.

Nec ubique satis sibi constat Suidas (§. II.). Nolo quidem laudibus Suidae, quem maximi facio, quicquam detrudere, attamen non possum, quin huius quoque naevi paucis mentionem faciam. Parum sane sibi constat, ne quid grauius dicam. Saepissime humani aliquid passus, & eorum, quae iam alio loco dixerat, immemor, a contradictionibus non plane immunem se praestitit. Haec omnia tamen ignoscenda esse puto Viro alias de posteris egregie merito. Meum vero erit, quem reum feci, non tam excusare, quam argumentis coarguere. Quod ut efficiam, primum in hoc genere exemplum, quod se offert, in medium profero. Carmina conuiuialia, seu Σκολια, recepto apud Graecos more, *cantilenae Admeti & Harmodii* vocabantur: qua de re consulendus est vetus Aristophanis interpretes ad *Vesp.* v. 1231. p. 321. edit. KÜST. & ad *Acharn.* v. 977. p. 270. Haec lucem affundunt iis, quae Suidas post vocem Ἀδμήτος obseruat: Ἀδμήτου μέλος, καὶ Ἀρμόδιου.

ἐπι

ἐπὶ τῶν ῥαδίῳν καὶ ἐυκόλῳν. τοιαῦτα μὲν γὰρ καὶ τὰ σκολιὰ λεγόμενα. Recte a Suida haec dicta sunt. An vero sibi met ipsi constat Noster, dum alio loco, quo de Harmodio loquitur, (v. Ἀρμόδιοι) sententiam oppositam defendit? Ita enim l. cit. loquitur: Ἀρμόδιου μέλος ἐπὶ τῶν δυσκόλῳν. τὰ γὰρ εἰς Ἀρμόδιον μέλη τοιαῦτά εἰσι. Vel me non monente vnusquisque videt, bonum hic dormitasse Suidam. Misso hoc exemplo, cuius infra iterum commemorandi occasio erit opportuna, aliud adiicio. Adagium illud, Διδὸς Κόρηδος, Suidas sub litera Δ de iis vsurpari obseruat, qui eadem saepius repetunt. En ipsius verba: Διδὸς Κόρηδος ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων παρομοία. Reliqua huius Glossae verba, quae ad historiam huius prouerbii tantum spectant, & ex Scholiasta Aristoph. ad *Ran.* v. 442. p. 136. ed. küst. desumpta sunt, breuitatis causa omitto. Longe alia vero est adagii istius interpretatio, quam Noster sub litera O. suppeditat, vbi his verbis rem expedit: Ὁ Διδὸς Κόρηδος παρομοία ἐπὶ τῶν πάλαι μὲν εὐπείθεισάντων, ὕστερον δ' οὐ καλῶς ἀπαλαξάντων. Priorem expositionem posteriori longe praeferendam esse existimo: tantum apud me valet Hesychii autoritas. Ita enim iste: Διδὸς Κόρηδος παρομοία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων καὶ πρᾶττόντων. Accedit Aristophanis fide dignum testimonium. Nam praeter ea, quae Interpres illius, loco superius citato ad illustrandam hanc formulam adfert, ex ipso Poëta satis apparet, illo sensu, quem Suidas sub littera Δ proposuit, potissimum in vsu fuisse hoc adagium (vid. Aristoph. *Eccles.* v. 822. & 823.). Digressione facta paucis adhuc in originem huius prouerbii inquiram. Plurimos ortum illius ad Aletam quendam referre video, qui impulsu oraculi dodonaei primus Corinthum occupasse, eamque postea *Iouis Corinthum* appellauisse dicitur.

tur. Verus Pindari interpretis, Pausanias, alique qui de hoc Alera loquuti sunt, huic sententiae omnino patrocinari videntur. Sed, nisi magnopere fallar, iusto longius perita est, primamque originem loco Hefychii perperam intellecto debuit. Hefychius enim illustrato adagio Διὸς Κόρινθοσ, multa de Alera isto addit, quae tamen non ad hoc prouerbium, sed ad illud, Δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης, quod exeunte glossa commemoratur, pertinent. Ad hanc diuersorum adagiorum minus aptam combinationem natales suos, vt existimo, refert, ista a plurimis, quantum scio, recepta opinio, quae autem mihi parum commendationis habere videtur. Malim originem huius prouerbii a cultu & veneratione Iouis deriuare, quem inter Corinthios, si a Venere discesseris, maximi aestimatum fuisse, nummi docent. Huius generis nummos ex familia *Aebutia* recensuit vir de re nummaria olim egregie meritus c. s. *LIEBE* Goth. Nummar. siue Thef. Frider. p. 213. Vnius tantum ex his priscae aevi monumentis descriptionem adiiciam, ne fide carere videatur haec quam protuli sententia. In priori nummi parte Iouis caput barbatum oculis subiicitur, cum inscriptione, quae nummum hunc Corinthi cunsum esse docet, *CORINTHUS*. Auerfa pars sistit coronam ex apio, vt videtur, contextam, quae literas complectitur: *PUBLIO AEBVTIO CAIO PINNIO HVIRIS*. Ioui autem Capitolino templum a Corinthiis extructum fuisse, testis est Pausanias in *Corinthiac.* l. 2.

§. VII.

In iis quae ad Historiam pertinent, nimius est Suidas, & res sua natura diuersas saepius commiscet (§ II). Jam dudum fuerunt, qui hoc in Suida reprehensione dignum putarent. Laude quidem non priuandus est, quae illi ob
labo-

labores, quos in colligendis antiquae historiae monumentis subiit, iure debetur. Eheu quam multa ignoraremus, nisi Suidas indefessa opera & herculeo labore, quicquid ad posteros transferri dignum putabat, ex vasto Scriptorum numero collegisset! Ex autorum a Nostro adductorum, qui ad haec usque tempora peruenerunt, multitudine, ne de illis dicam, quorum monumenta iniquo fato perierunt, indicari potest, quantum fuerit eius studium, quantamque librorum copiam non perlustrare solum, sed in vsu quoque suos conuertere debuerit. Utinam talem semper se praestitisset, qualem illum depingunt, qui naeuos eius aut ignorant, aut profiteri nolunt. A partium autem studio qui satis est remotus, & Nostri effigiem, vt est, non vt esse deberet, viuis vt aiunt coloribus exprimere vult, is liberrime fatebitur, Suidam saepissime sui dissimillimum esse, & aliena quasi forma apparere. Quod alias in eo miramur ingenium, ob defectum iudicii, laus esse desinit. Imperitum haud raro egit compilatorem, quicquid etiam obganniant, qui culpam omnem in neotericos, vt dicere solent, critici nominis aemulos deuoluunt. In iis potissimum, quae ad Historiae late patentes fines pertinent, non solum nimius est, sed parum quoque fidus comes dici potest. Nominum similitudine, nimia ad credendum facilitate, aliorumque praeconcepta animo autoritate, eheu quantopere Suidas se decipi patitur! Hinc factum est, vt centies in errorem delapsus nubem pro Iunone amplectatur, fallaces sequutus duces incautos lectores opinione citius fallat, grauissimeque subinde in referendis virorum eiusdem nominis, licet alias diuerorum, factis, peccet. Eodem modo res sua natura a se inuicem abhorrentes, in vnam, vt ita loquar, massam conicit imaque

mutat summis. Quae iam dicta sunt, maxime probatione egerent, nisi iam ab aliis omnium oculis essent exposita. Otium mihi imprimis fecit KÜSTERVS, fide haud indignus arbiter. Vt vt Suidam suum encomiis ornauit, & in naeuis eius indicandis parcus fuit, haec tamen vitia silentio inuoluere nec potuit, nec debuit. Hanc eius ἀβελήτων satis acerbe notauit, & exemplis abunde comprobata demit KÜSTERVS in Prooemio ad Suidam.

§. VIII.

Quae hucusque pluribus dicta sunt, ad indolem huius glossarii suo iure referuntur. Quae reliqua sunt, breuitatis causa paucis complectar. Huc pertinet *primo*, multa in hoc glossario loco alieno & minus apto cumulari, quae tamen suo loco, frustra quaesueris; *deinde*, quae iam dicta erant, terque quaterque repeti; & *denique*, articulos saepius absque vlla interpretatione adponi. Singula breuissime illustrabo. A postremo vt ordiar, glossam in medium prodire iubeo, Ἐν Ἀεθυσίς. Praeter has duas voces nihil quidquam ad illustrationem additur. Talia quid iuuant lectorem, nisi admoneatur, vnde sumta sint? KÜSTERVS ad h. l. Stephanum v. Ἀεθυσίς, & quae Holstenius ibidem annotauit, conferri iubet; quae tamen obseruatio illum, qui Stephanum consulere nequit, parum instruet. Ipsemet satis diu ignorabam, quid Suidas his verbis innuere voluerit, donec in locum Homeri Il. β' 783. (Βοιωτ. 290.) incidere, vnde Noster haec desumpsit, quae tamen explicatio non indigere putauit. Plura, fateor, ab hac glossa pendere, putaueram. Hinc studii in eruendo eius sensu adhibiti me statim poenituit, cum verba Homeri nude hoc loco adposita viderem. Huius generis glossae, quarum satis multae in Suida occurrunt, loco suo potius deici, quam iterum

iterum typis excrībi deberent. Eiusdem indolis sunt articuli isti Ἀπειροσύνη, ἀπειρωσύνη δὲ; nec non Περιγαγώνισμα, & Πεπειδὸν καὶ πεπειδόν, alique. Ad earundem rerum inanem repetitionem quod attinet, conferat, cui otium est, articulos Ἀβολήτως, Γνώμονα & Ἡλιοτρόπιον, nec non Ἀξείδαι cum Ἀξίξει, ac Ἀμητὸς cum Τρύγητος caet. Quod superest, Suidas quoque multa in hac illaue glossa cumulat, quae suo loco aut frustra quaeruntur, aut breuissime notantur. Vtriusque generis exempla dabo. Ad v. Ἀνάστασις omnia fere nomina placentarum, quae Graecis in usu fuerunt, recenser, singula vero loco suo partim omīssa, partim leuiter notata video. Qui de παρόχοις, seu paranymphis Graecorum, & de ritu, quo sponsae in sponsi domum deducebantur, institui voluerit, illum neque glossa ad v. Πάροχος, neque aliae in quibus tale quid expectari posset, satis edocebunt: multa vero quae huc pertinent, ad v. Ζεύγος ἡμιονικόν, loco omnium minime opportuno cumulantur. Ita etiam, si scire velis, quid Θύσανοι fuerint, pauca quidem ad v. Θυσάνοις, plura vero in Glossa v. Θυλαμβος inuenies.

§. IX.

Haecenus de naeuis Suidae fere vnice sermo fuit. Iam quae in Glossario eius bona, laudeque digna sunt, enumeranda essent. Haec si pro rei dignitate exsequi vellem, iusto diutius in limine subsisterem. Vela itaque contraho, ne specimini obseruationum miscellanearum, cuius causa haec tota disputatio instituebatur, locum praeripiam. Quae antea contra Suidam monui, non in hunc finem proposita sunt, vt nihil omnino boni Glossario eius inesse dicam. Absit longissime. Lectionem eius omnibus iis maxime commendandam esse exitumo, qui solidae graecarum

rum literarum cogitationis sunt cupidi. Quae supra (§. VII.) de multiplici Suidae eruditione & insigni eius studio dixi, satis comprobant, me non iniquum iudicem agere voluisse. Summum potius Suidae statuo pretium, eumque optime de posteritate meritum esse lubens concedo. Quamcunque enim excolere volueris disciplinam, eius auxilio, si ad solidiorem doctrinam adspires, vix carere poteris. Haec autem, cum pluribus persequi nequeam, ad ea, quae in hoc Glossarium speciminis loco contuli, pedem nunc moueo.

SPECIMEN
OBSERVATIONVM MISCELLANEARVM
IN SVIDAM.

Λατος ἀβλαβής. Adde ἐπιβλαβής, ἢ πολυβλαβής.

Utramque enim significationem iam notauit verus ille Homeri interpretes ad II. ξ'. 271. Videndus quoque est praeter Hesychium, Eustathius loco isto, quem Porrus ad Suidam adduxit. Si autem *ἀλατος* idem est quod *ἐπιβλαβής*; seu *βλαβερός*, rectius, ut existimo, cum *α* triplici scribitur, quia scilicet hoc significatu, *παρά τὸ ἀάσαι, τὸ βλάσαι* descendit, addito *α* intensiuo. Plura dabit Eustathius ad Homeri Odyss. φ'. 91. & χ'. 5.

Αββακούμ πατήρ ἐγγύσεως. τὸ μὲν γὰρ Ἀββὲ σημαίνει πατήρ· τὸ δὲ Κούμ, ἐγγύσις. κ. τ. λ. En glossam satis lepidam, ex Patrum aliquo, monente Pearsonio, excerptam. Multa huius generis in Suida occurrunt, quae satis magnam linguae hebraicae ignorantiam produunt. Vide quae Noster ad vocem Ἀβαχθανῆ, & Ἀκανθα congestit, quibus addenda est glossa ad v. Γαλιλαία. Eandem fere nominis huius interpretationem extare video in graecis Fragmentis

tis libri nominum hebraic. apud Origenem, Tom. II. edit. *martian.* p. 113. 114. „Αμβακούμ, πατήρ ἐγεσων. „ Hieronymus haec satis inique interpretatur, *Abacuc amplexans.*

“Αβατον ἱερὸν ἀπερόσσιτον, ἔρημον. Loca sancta ad quae non unicuique aditus parebat, ἀβατα vocabantur. Hoc quidem sensu voce ista utitur Dio Cassius, cuius haec de Cleopatra verba sunt l. 51. p. 636. ed. *reimar.* πάλιν πλοῦτον -- μηδενός, μηδὲ τῶν πάντων ἀβάτων ἱερῶν φειδομένη, ἤθεριζε.

“Αβιος -- Quae ad hanc vocem annotavit Suidas, ex Harpocratonis Lexico descripta sunt, ut iam Küsterus vidit. Emendanda autem sunt ex illis, quae Phil. Iac. Mauffacus in Notis ad Harpocrat. p. 9. monuit. Locus Homeri, ad quem Harpocraton prouocat, Il. λ' 155. obuius est, ad quem omnino vide Porphyrium *Quaest. Homer.* 26.

“Αβλήτα βέλη τὰ μὴ πεμφθέντα εἰς τεῶσιν κ. τ. λ. Eodem sensu Homer. Il. δ' 116. 117. ἰὸν ἀβλήτα dicit, ut iam Küster. ad h. v. obseruauit. Addendus est locus homericus simillimus, ex Apollonii Rhod. l. III. v. 279. vid. Georg. d' Arnaud Lect. Graec. ad Hesychium l. i. c. i. Canon ille grammaticus, quem Suidas praecunte, ut existimo, Erymologici M. autore, ad h. v. protulit, Τὰ εἰς σ' λήγοντα -- εἴτε εἰς ας, coniungi debet cum iis, quae Eustathium ad Il. ε' 9. de Genitiuo nominum oxytonorum in σ' exeuntium, egregie obseruat. Verba eius h. l. inferenda esse putauit, ne, qui Eustathium adire nequeunt, canone hoc plane destituantur. Hic vero est: Τὰ εἰς ης διασύλλαβα ὀξύτονα, εἰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ἢ σύμφωνον, εἰς οὐς περατοῦται κατὰ τὴν γενικὴν σαφοῦς πενηοῦς κ. τ. λ. Pluribus illustratum vide hunc Canonem apud Eustath. l. c. p. 110. ed. florent. Alex. Politi.

Ἄβληχρον ἀδελφές· Βληχρον γὰρ τὸ ἰσχυρὸν κ. τ. λ. His non ex omni parte respondent ea, quae Suidas infra ad vocem βληχρον attulit. Locus Homeri ad quem Aelianus ex Suidae mente respicit, exstat quidem Odysf. λ'. vt monuit Küsterus; at non v. 234. sed v. 134. Recurrit quoque Od. ψ' 282.

Ἄβρογάσις Φεάγγος κ. τ. λ. Idem etiam Ἀβρογάσις vocatur a Zosimo l. 4. Videndus etiam est Eustath. ad Hom. Il. ε'. vbi pro ἀβροβάσις lege ἀβρογάσις.

Ἄβυδος πόλις. ἐπὶ συκοφάντου τάττεται ἡ λέξις, διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντως εἶναι τοὺς Ἀβυδηνούς. Eadem fere sunt, quae Eustathius ad Il. β'. 836. (Βιωτ. v. 343.) de Abydenis refert, quibus nonnulla ex Pausania, aliisque scriptoribus admiscuit, lectu omnino dignissima.

Ἄβυρακίη ὑπόγειμα βαβρακιδὸν κ. τ. λ. Suidas infra ad v. Κάνδυλος paucis obseruat, Abyrracen fuisse cibum ex legumimibus frefis confectum. Cibi huius meminit etiam Pollux Onomast. l. VI. segm 56 66. edit. *hemsterh.*

Ἄγαθῶν ἀγαθίδες τάττεται ἡ παροιμία παρὰ τοῖς Κομικοῖς ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν κ. τ. λ. Prouerbiū huius meminit etiam Pollux Onomast. lib. VII. Segm. 31. verbis hisce: Πηλον ἀγαθίς. ὅθεν καὶ παροιμία, ἀγαθῶν ἀγαθίδες, ἣ πλεῖστη κέχρηται οἱ Κομικοί.

Ἀγάσορες ἀδελφοί, ὄμαιμοι, ὀδυμοί. Iul. Pollux l. III. c. II. Segm. 23. eos omnes, qui ex eadem matre nati sunt, ὀμογασρούς, nec non ὀμογάσορας appellat. Posteriozem vocem satis apposite cum hac, quam Suidas adhibuit, conferri posse putauerim. Litera enim initialis α in voce ἀγάσορες arctissimam coniunctionem innuit, & ad vinculum illud spectat quod non modo inter gemellos, sed inter omnes quoque germanos fratres intercedit. Qualis etiam est

est usus eiusdem literae in ἀγάλακτες. Hinc Scholiasta Lycophronis, quem a Küstero ad h. v. citatum video, pro ἀγαστόρων recte substituit ὀμογαπέρων.

Ἀγγελῶος ἰδιώτης. — Ἐἴη δ' ἂν ἐν μεταφορᾷ τῶν ἀγγελοῦν ζῶων ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς βόσκειται ἑυδὴν καὶ ἀγγελιδόν Φασιν. Haec ut tot alia Suidae, ex Harpocrate desumpta sunt, quod a Küstero, non notatum esse, haud magnopere miror, rarius enim Küsterum ad fontes ipsos accessisse video. Ut vero appareat, quaenam Suidae in excerptis aliorum locis fuerit ratio, (§. V. Proluf.) ipsa Harpocratio nis verba adponere lubet. Ita scilicet ille ad v. Ἀγγελοῦν: Ἡ μεταφορᾷ ἀπὸ τῶν ἀγγελοῦν ζῶων, ἃ βόσκειται εἰς ἃ τύχοι χλωρία. ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς διαβόσκειται Φασὶ ἑυδὴν καὶ ἀγγελιδόν.

Ἀγείρας ὁ χλωρός. En glossam, breuem quidem, sed maxime obscuram, quae dudum Criticorum ingenia exercuit. Quis quaelo graecarum literarum vel leui cognitione imbutus, vocem ἀγείρας idem quod χλωρός esse dixerit? Melius omnino Hesychius: Ἀγείρας ἀθροίστας, συναξας. Quid itaque de hoc Suidae loco statuendum erit? Portus & post hunc Küsterus, vitium in voce χλωρός latere putarunt. Küsterum adeo sibi a Porto, harum rerum minus apto arbitro, imponi passum fuisse, iure miramur. Quicquid sit, res ipsa tamen id loquitur. „Locum „hunc esse corruptum, inquit, recte monuit Portus, qui „pro ὁ χλωρός legendum putat ὁ πτωχός i. e. pauper; quod „non displicet. Significat enim τὸ ἀγείρειν, colligere & corrogare stipem, quod mendicorum est: & ipse Suidas infra τὸ ἀγείρης (quae vox secundum Grammaticos ἀπὸ τοῦ ἀγείρειν originem ducit) exponit πτωχός. Potuit tamen etiam Suidas scripsisse, Ἀγείρας ὀχλαγωγός; quoniam

„Hesychius vocem ἀγέτης sic interpretatur, addens, ἔστι δὲ
καὶ ὁ ἀγέτων ὄχλος. „ Multi quidem haec tanquam ex
tripode dicta arripuerunt, mihi vero, vt dicam quod res
est, minus placent. Non adeo desperatam esse existimo
vocis χαλός caussam, vt contra Küsterum & Portum, de-
fendi prorsus nequeat. Vindicias eius postea suscipiam,
si alius cuiusdam sententiae paucis antea mentionem inie-
cero. Audacior, sed nescio an Küstero felicior, fuit Ven.
ALBERTI, Vir de literarum graecarum cultoribus egregie
meritus. Is nihil in hoc Suidae loco mirandum esse sta-
tuit. Hanc eius sententiam esse, ex *Miscellaneis Criticis in
Suidam*, Glossario graeco in sacros N. F. libros subiunctis,
p. 267. perspexi. Nouam Vir Cl. ingressus est viam, quae
tamen, si quid video, a recto tramite iusto longius aber-
rat. Haec sunt Illius ad hanc glossam verba: „Nihil mu-
tandum. Respicit Ioseph. Bell. iud. VI. 12. siue, V. II.
„p. 355. edit. *Hauerc.* Ἀγέτας. siue χαγέτας, ὅπερ σημαίνει
χαλός. scil. a אָגָג vt bene obseruat Clar. Relandus.
„conf. eiusd. Palast. pag. 95. „ Hactenus Vener. Alberri.
Nescio, an Iosephi autoritate in rebus huius indolis stare
possimus. Me quidem iudice, Iosephi testimonium in
rebus quae ad Critices studium pertinent, lenioris est
momenti. Nec ad Orientis linguas facile confugiend-
um esse existimo, quamdiu nominibus graecis ex ipsa
hac lingua praesidium comparari poterit. Et quod haud
leuem suspicionem mihi mouet, ne ipse quidem Vir
Clar. in splendidissima illa Hesychii editione, quam anno
MD CXLVI. Lugduni Bat. edere coepit, sententiae in *Mi-
scellaneis* olim ad h. v. propositae, mentionem iniicit. Fal-
lor itaque, aut ipsum sententiae huius, utpote iusto longius
peritae posthaec poenituit. Nunc denique meam de hoc
1000

loco sententiam, quae a nemine, quantum scio, hucusque
 proposita est; eruditi lectoris oculo subiiciam. Ὁ χωλός,
 si quid video, vitio non laborat; corrupta autem, & loco,
 suo mota esse viderur, vox ἀγέρας. In hac, ut existimo,
 latet vitium. Eius loco legere malim ἀχειρος, qua voce
 Graeci de illo, qui manibus caret, plerumque vtuntur.
 Alphabeticum literarum & glossarum ordinem hoc modo
 turbari, haud obiciet, qui nouerit, idem hoc in Suidae
 Glossario saepissime fieri (Proluf. §. III.). Coniecturae
 huic quid obstat, nihil quidquam video, praeter ipsam vo-
 cis χωλός significationem. Erunt, quibus a loquendi vsu
 recedere videar, & qui eos tantum χωλούς dictos esse exi-
 stiment, qui vel pedibus plane careant, vel vitio eorum
 laborent. Hi fere erunt illi, qui linguae Graecae cogniti-
 one leuiter tincti sunt; ne tamen his quoque facum fecisse
 videar, vel tribus verbis monendum esse existimo, eos,
 qui aut manibus carebant, aut earum vitio laborabant, a
 Graecis etiam χωλούς dictos esse. Si in re minus obscura
 longus esse vellem, plura hoc loco adduci possent, quae
 tamen iure omitto, cum iam Eustathius otium mihi fece-
 rit, qui in Commentario ad II. β. 217. de multiplici vocis
 χωλός apud veteres vsu pluribus disputat. Ipse Suidas ad
 vocem χωλός obseruat: Χωλός καὶ ἐπὶ ποδῶν καὶ ἐπὶ χειρῶν.
 — — — Καὶ κυλλός εἰ Ἀττικοὶ ἐπὶ ποδῶν καὶ χειρῶν ἐμολώς.
 Addo Iul. Pollucis testimonium fide haud indignum, tum
 illud, quod Onom. I. II. c. 4. Segm. 152. exstat: „Ἰσπώνασξ
 „δὲ χειρῶν χωλῶν (ἀνόμαστε) τὸν τὴν χεῖρα πεπηρωμένον „ tum il-
 la, quae I. IV. c. 25. Segm. 188 leguntur: „Εὐπολις δὲ καὶ τὸν
 „τὴν χεῖρα πεπηρωμένον, χωλῶν ἐβηκεν. „ Vide Iungermannii
 notam ad posteriorem Pollucis locum, Tom. I. p. 465. edit.
 bensterb.

'Αγηλατεῖν' ὡς ἄγος καὶ ἐναγείς τινος ἀπελαύειν. Duplex est verbi huius, vt Suidas in sequentibus recte monuit, significatio. Si enim cum spiritu aspero scribitur, idem est quod *piacula expellere*, sin vero tenui, simpliciter denotat *expellere*, seu *arcere*. Ita quidem postrema Suidae verba intelligenda sunt, εἰάν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀπελάσειν: nec video cur Kūsterus pro ἀπελάσειν ex Sophoclis Interprete βασιλεύσειν aut potius βασιλέειν substituatur. Emendanda etiam sunt prima huius articuli verba, quae Suida praeunte sic legere mallet: 'Αγηλατεῖν' ὡς ἄγος κ. τ. λ. Plura in hanc rem congeffit Alex. Politus, Vir de elegantioribus literis praecclare meritus, cuius haec sunt verba in notis ad Eustathium, p. 959. „Suidae verba sic intelligo, vt scribendum sit ἀγηλατεῖν cum adspiratione, si idem hoc est, atque τὸ ἄγος ἀπελαύειν· ἀγηλατεῖν vero, cum spiritu tenui, „si ἀπλῶς sumitur pro ἀπελαύειν. „

'Αγλωττία ἡσυχία, σιωπή καὶ ἀγλωστος, ὁ ἄναυδος, ἄφωνος. Adde βάρβαρος, vt Helychius ad vocem ἀγλωσσοι monuit. Hoc sensu vsus est voce ista Sophocli. in *Trachin.* v. 1070. Vide Georg. d' Arnaud Lect. Gr. p. 3.

'Αγορῶν ἡ ἐκκλησία ὅθεν ὁ Νέτωρ ἀγορητής. Respicit Suidas ad Il. α'. 248. δ'. 293.

'Αγος· μίσσημα — τιμίον καὶ ἄξιον σεβασματος. Sunt, qui scribere malint, ἄγος cum spiritu aspero, idque iure, cum vel ab ἄγιος, vel ex Eustathii mente ab ἄζω veneror, deriuata sit haec vox. Loco, quem Suidas ex Thucydide allegauit, alium addo ex Dionis Cassii l. 44. cap. 5. vbi inter honores Caesari decretos, refertur, ὅπως ἂν τις ἢ ἐργῶ ἢ λόγῳ αὐτὸν ὑβρίσῃ, ἱερὸς τε ἦ, καὶ ἐν τῷ ἄγῳ ἐνέχχηται, vt, qui ei vel re vel verbo iniuriam intulisset, sacrilegii ac piaculi reus existimaretur.

'Αγρώ.

Ἄγρώσσω τὸ ἀγρεύω — Ὅμηρος. Ἰχθύς ἀγρώσσω.
 Exstat locus Hom. Od. ε' 53 vbi Schol. ἀγρώσσω. θηρεύων,
 ἀγρεύων.

Ἄγυιαι — Ἄγυιεύς δέ ἐστι κίων εἰς ὅξυ λήγων, ὃν ἰσᾶσι πρὸ
 τῶν θυρῶν. κ. τ. λ. Egregie hunc locum ex Aristophane &
 Phorio illustravit Küsterus. Plura suppedirabunt Eustath.
 ad Hom. ll. β'. 12. Mauffacus ad Harpocrat. & Stanl. ad
 Aeschyl. Agam. v. 1090.

Ἄδελφείος — Ἄδελφίζειν, ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν Ὅμη-
 ρως Ἰσοκράτης, καὶ ὁ Μιλήσιος Ἐκαταῖος, καὶ Ἀπολλοφάνης ἐχρή-
 σαντο. Haec vt multa alia ex Harpocrate desumfit Sui-
 das, cuius excerpta cum fonte diligentius conferre debuis-
 set Küsterus. Ita enim Harpocrate, adductis locis auto-
 rum, quos citat: Ἄδελφίζειν ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν παρ' Ἰσο-
 κράτη ἐν Ἀιγυπτιακῇ καὶ Ἐκαταῖω τῷ Μιλησίῳ, ἐν β' Γενεαλογικῶν,
 καὶ Στρατιῶν καὶ Ἀπολλοφάνει, ἐν Ἰφιγένει. Secuti sumus
 emendationes quas Cl. Mauffacus in Nor. ad h. l. p. 15. ex
 Stephano & Casaubono proposuit.

Ἄδιάτατον — ἔπειν. Haec omnia ἀντολεξεῖ ex Har-
 pocrate desumfit Suidas.

Ἄδρανές· ἀθινές. Hoc sensu opponitur ἀδρανεία seu
 infirmitas, τῇ εὐδρανεῖα seu robori. Hinc illustratur locus
 Sap. XIII. 19. Τὸ (vt in edit. τῶν LXX. *breitinger.* minus
 recte legitur, pro τὸν) ἀδρανέστατον ταῖς χερσὶν εὐδρανεῖαν ἀν-
 τεῖται.

Ἄδραστεια Νέμεσις· ἦν οὐκ ἀν τις ἀποδράσειεν. Eadem
 habet Hesychius ad h. v. Hanc quoque Pausaniae fuisse sen-
 tentiam, ex Eustathii Comment. ad ll. β'. 828 video, qui
 Nemesin sic dictam esse perhibet, ἀπὸ τοῦ μηδὲν αὐτὴν ἀπο-
 διδράσκειν, ex eo quod nulla plane res eam effugiat; aut,
 vt aliis placuit, διὰ τὸ τῆς θεῖας δίκης ἀναπόδραστον ἢ νε ἀφου-
 κτογ,

κτον, propterea, quod nemo diuinam ultionem euitare, aut effugere possit. Nec alia fuit sententia Aristotelis, aut eius, qui librum de mundo, ab Apuleio in latinam linguam translatus conscripsit. Ita enim Apuleius l. c. p. 75. edit. *Elmenhorst.* „Nemesin (vocat graeci fatum.) quod vnicuique, que attributio sua sit adscripta. Adrastea (etiam vocatur) eademque ineffugibilis necessitas ultionis. „ Hunc Apuleii locum leuiter tangit Ant. M. Saluinus ad Eustath. p. 769. edit. *florent.*

Ἀδράσεια· εἰ μὲν — — ὡς ἀπὸ Ἀδράσου τινὸς ἰδρυμένην. Ad haec Suidae verba obseruat Küsterus „Sic etiam apud Harpocratonem. Sed meo quidem iudicio locus iste non satis integer, nec sanus est: quem proinde ex Eustath. sic restituendum putem: ἀπὸ Ἀδράσου Μυσοῦ, ἰδρυσαμένου αὐτῆς ἱερῶν „ Restituerat iam h. l. Mauffacus, eumque sic emendauerat: ἀπὸ Ἀδράσου τινὸς βασιλέως ἐκ τινῶν μαντείῶν ἰδρυσαμένου ἱερῶν Νεμέσεως κ. τ. λ.

Ἀεικῆλια — — Ὅμηρος· αἰκῆλια ἔργα. Hanc vocem Homero admodum familiarem esse, Küsterus ad h. l. obseruat, quod tamen restrictione quadam opus habet. Vox αἰκῆλιος quidem Poetae familiaris est, sed non memini, me vquam in Homero legere αἰκῆλια aut αἰκῆλια ἔργα. Non dubito, quin legendum sit: Ὅμηρος· αἰκῆλια ἔργα. Respicit, si quid video, ad locum Il. σ'. 77. Σεῦ ἐπιδευομένου παθεῖν τ' αἰκῆλια ἔργα. Vbi Scholiast. αἰκῆλια. δεινά. ἢ τὰ μὴ ἡσυχίας ἄξια. ταραχώδη.

Ἀετὸς· οἰκοδομημάτων τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, ὃ τινες αἰετῶμα καλοῦσιν. Haec iam ab Harpocratone obseruata esse Küsterus ne verbulo quidem commemorat. Additur apud Harpocratonem: Ἀετοφάνους ὄρησι, τὰς γὰρ ἑμὲν οἰκίας, ἐρέφουσι πρὸς αὐτὸν. Locus iste Aristophanis, qui in *Avib.* v.

πιο. exstat, paucis interpositis a Suida ad vocem Ἀετάρματα citatur, sed corruptus est. Emendauit eum Küsterus in Noris ad v. Ἀετάρματα.

Ἀεΐθει: τὸ ζέει, αἰζήρει δὲ τὸ ξηραίνει. Pro Ἀεΐθει legendum esse existimo αἰζήρει. Ita enim Suidas infra: αἰζήρει τὸ ξηραίνει, αἰζήρει δὲ τὸ ζέει. Ad hunc posteriorem locum annotauit Küster. „Editio mediolanensis utroque in loco agnoscit τὸ αἰζήθει; sed τὸ αἰζήρει esse veram lectionem non dubito. „

Ἀζηνιεύς: Ἀζηνία — Φυλέτης αἰζηνιεύς. Vox prima αἰζηνιεύς delenda est. Quis enim sit Ἀζηνιεύς, docet Suidas exunte hoc articulo. Quae de oppido Azenia h. l. adduxit, ea omnia ex Harpocrate descripsit, qui insuper ad Aeschynis Orationem contra Ctesiphontem prouocat.

Ἀήτης: ὁ ἄνεμος. Mallet legere ἢ ἀνέμου πνοή. Hoc enim significatu ἀήτης voci ἄνεμος addi solet. Ita Homer. Il. ἔ. 254. Ὀρσας ἀεγυλίων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας. Vbi Schol. ἀήτας: τὰς τῶν ἀνέμων πνοάς. conf. Il. ο'. 626. & Od. δ'. 567.

Ἀθηναία: ἢ δὲ γυνὴ ἀτή. Hefych. Ἀθηναία ἢ θεός, ἢ δὲ γυνή. Suidas ex Hefychio, hic vero vicissim ex illo splendens est. In Suida post Ἀθηναία, ex Hefychio ἢ θεός; in hoc vero post γυνή, ex Suida ἀτή subaudiatur. Sic nulla supererit obscuritas, quam vt tollerent, varias ingressi sunt vias Hefychii interpretes. Tanta erat olim Atheniensium superstitio, vt feminas Athenis natas non Ἀθηναίας (Minerua enim Ἀθηναίαν appellabant) sed αἰαῖς vocarent, moneute Suida, & praeter alios, Eustathio, ad Il. α'. 200. Ἀσαι dicebantur feminae Atticae, quia Athenae κατ' ἐξοχήν vrbs, seu ἄτυ, vocabantur. Hinc Hefychius & Suidas vocem αἰαῖς idem esse dicunt, quod πόλις, & αἰαῖοι γόμοι Hefychio

D

chio

chio teste sunt *οἱ κατὰ τὴν Ἀθηναίων πόλιν*. v. Pollux l. 9. c. 4. Segm 17.

Ἀκαδημία *τεία ὑπῆρχον Γυμνάσια* -- Ἀκαδήμου. Haec-
nus Suidas more suo iterum simiam egit, vt Mauffacum
quodam loco dicere memini. Omnia ex Harpocrate
descripsit, quod tamen a Küstero haud notatum video.
Academus ille, quem Suidas Gymnasia huius fundatorem
nominat, ab eodem etiam Ecademus vocatur. Hefychius
vero lectionem nostram autoritate sua tuerur; Sic enim
ille: *Ἀκαδημία* -- λέγεται δὲ γυμνάσιον Ἀθήνησιν, ἀπὸ Ἀκα-
δήμου ἀναθέντος.

Ἀκείων ἤτυχάζων. παρ' Ὀμήρῳ κατὰ μεσότητα ἐξήνεργται.
ἀντι τοῦ ἐφ' ἡσυχίας. καὶ ἐν ἄλλοις. Ἀλλ' ἀκείων δαίνυθε καθή-
μενοι. Eadem est haec obseruatio, quam Scholiastes Home-
ri ad II. δ. 22. protulit. Verba Poëtae, Ἦτοι Ἀθηναῖη ἀκεί-
ων ἦν, sic illustrat Scholiastes: ἀκείων ἀντι τοῦ ἀκείουσα, ἡγου-
ῖσυχος ἦν. κέεται δὲ ἀντι μεσότητος τῆς αἰῆς. Τίθισι γὰρ
αὐτὸ καὶ ἐπὶ πληθυντικοῦ, ἀλλ' ἀκείων δαίνυθε καθήμενοι. V-
trumque locum ipsis Suidae & Scholiastae verbis apposui,
vt appareret, tum vnde Suidas sua desumerit, tum, quid
illa sibi velint apud Suidam, καὶ ἐν ἄλλοις. Küsterus qui-
dem ad haec: καὶ ἐν ἄλλοις obseruat: „Haec expungenda
sunt: Nihil enim ad rem faciunt.“ Me vero indice aliter
statuendum est. Magnopere fallor, nisi haec omnia Sui-
das ex Scholiasta descripsit. Vix dubito, quin per verba
καὶ ἐν ἄλλοις, cum ea statim excipiat locus ex Hom. Od. φ.
89 citatus, idem indicare voluerit Suidas, quod Scholia-
stes verbis, καὶ ἐπὶ πληθυντικοῦ, exprimit. Ita enim transi-
tum quasi fecerunt Scholiastes & Suidas ad locum, quem
vterque eorum ex Homero adducit, vbi Poëta voce ἀκεί-
ων in plurali, vt aiunt, numero vsus est; quod omnino ob-
serua-

feruatione dignum erat, cum haec vox alioquin ad indiuiduum quoddam restringi soleat: vt Il. α. 34. 512. δ. 22. θ. 459. caet.

Ἀκὴν ἠτύχως. Hoc sensu vox ἀκὴν Homero familiaris est, maxime in trita illa formula, οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ quam Schol. ad Il. γ. 95. hisce illustrat: ἐπ' ἀκρας ἠτυχίας ἐγένοντο· ἀκὴ γὰρ καλεῖται ἡ ὀξύτης. Huc etiam pertinent, quae Idem ad Il. δ. 429. εἰ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, obseruat: ἠτύχως, καὶ χωρὶς θεοῦ βου παρέγένοντο.

Ἀκῆρατον ἀκέραιον, ἀφθαρτον, ἀθάνατον. καὶ Ὅμηρος; ἠδὺν, ἀκῆρατιον, θεῶν ποτόν. Pro ἀκῆρατον legere malim ἀκῆρατίον. Hoc enim non solum ordo literarum, quem tamen a Suida minus obseruatum esse, nouimus, permittit, sed etiam ipsa vox Homericā, ἀκῆρατίον, quam Suidas h. l. explicare voluit, efflagitat. Ipse etiam Suidas in articulo, qui nostrum proxime sequitur, vocem ἀκῆρατος explicat per ἀφθαρτος, ἀπαθής, ἀκέραιος, eamque a simili voce ἀκῆρατος distinguit. Num itaque vnam eandemque vocem bis & eadem serie exponere voluisse putandus est? Quae vero ad illustrandam vtramque vocem attulit, parum differunt ab iis, quae Schol. Homeri ad Il. δ. 498. & Od. l. 205. monuit.

Ἀκῆχέδαται λυποῦται. Haec spectant ad locum Homeri Il. ε. 637. Οἱ που δεῦρ' ὀρώοντες ἀκῆχέδατ', οὐδ' ἔτι Φασίν κ.τ.λ. vbi Schol. ἀκῆχέδαται. λυποῦται.

Ἀκῆτόμυθος πολυλόγος, ἀκῆτους ἔχων τὸν λόγον. „Hoc epithero, inquit Küsterus, insignitur Therites, homo inepte loquax apud Homer. Il. β. 245. „ Metaphorice etiam somnia apud Homer. Od. l. 560. vocantur οἱ ἀκῆτομοι, ἀκῆτομοί: vbi Schol. ἀκῆτομοί ἀκῆτα καὶ ἀδιότακτα, καὶ ἀδιότακτα λέγοντες.

Ἀκρόνυξ — — καὶ Ἀκρονυχία, τὸ ἄκρον τοῦ ἔνυχος καὶ τοῦ ἄρους. Postrema huius glossae verba confirmat Eustathius, qui ad Il. β. 637. (Βοιωτ. v. 144) vocem ἀκρονυχία exponit per ἄρον ἢ ὄξυτης.

Ἄλα τὰ κόπρια ἐν Ὀδυσσεΐα. Quantam ἀβλεψίαν Suidas h. l. commiserit, satis apposite iam monuit Küsterus. Idem fere est error cum illo, qui infra voc. Θαλά occurrir, ubi ex θ' ἄλα, aut si maiusculis literis scribere malueris, ΘΑΛΑ, satis incaute novam effinxit vocem Θαλά.

Ἀπατοσύνη — — Ἀπατούσια, δὲ ἐορτὴ δημοτελεῖς ἀγομένη παρ' Ἀθηναίους. Quae hoc loco quasi per transitum & praeter omnem expectationem de Apaturiis dicta sunt, infra ad voc. Ἀπατούσια reperuntur, & pluribus ex Schol. Aristophan. ad Ἀχαρν. expronuntur.

Ἀλαιεύς ὄνομα δήμου. „Imo potius, inquit Küsterus „δημότου. Nomen enim populi, siue δήμου, erat Ἀλαί. „ Recte haec dicta sunt a Küstero, quae tamen dudum obseruauerat Maußacus ad Harpocrat. ex quo sua desumfit Suidas. Ita enim Maußacus: „Melius visum est δημέτου, „(vulgo hic legebatur ὄνομα δήμου) vt habent quidam exarati: Non enim populus, sed δημέται ita vocantur. caet „

Ἀλειτρίβανος — — — καὶ δσίδυξ μὲν ἀττικόν· αἰλειτρίβανος δὲ ἀσιακόν. Cum Suida consenrit Helladius apud Photium. Nihilominus tamen δσίδυξ & αἰλειτρίβανος non de vno eodemque instrumento, quod plerique pistillum esse volunt, sed de diuersis vsurpantur, vt apparet ex Aristophan. Equit. v. 980

Ἀλόνητος νησύδειον ἐν τῷ Ἀιγαιῷ πελάγει. Reliqua supplenda sunt ex Harpocrate.

Ἀλοσύδιος· τῆς θαλάσσης. Respicit, vt existimo, Suidas, ad locum illum Homeri, Od. δ. 404. Ἄμφι δὲ μιν φῶα,

Φώναι, νέποδες καλής αἰσοῦδης, vbi Schol. αἰσοῦδης* τῆς θαλάσσης, παρὰ τὸ ἐν αἰλί σέυεσαι. Haec vox apud Homerum aliosque Poëtas, Nereidum & Nympharum cognomen esse solet; vt Il. v. 207. vbi Thetis, καλλιπλόκαμος Ἀλοσύδνη vocatur, seu ἐναλία θεὸς ἐν θαλάσῃ κατοικοῦσα, monente ad h. l. Scholiasta.

Ἄλλοφωτος. † Ἄλλοφυλος* ὁ ἀπὸ ἄλλης φυλῆς, ὁ ἀλλογενής. Quum vox antecedens ἀλλοφωτος interpretatione omnino careat, significatione vero non multum ab ἀλλοφυλος differat; ita forsitan coniungi potest uterque articulus: Ἄλλοφυλος ὁ ἀπὸ ἄλλης φυλῆς. Ἄλλοφωτος ὁ ἀλλογενής. Kusterus reuocat vocem ἀλλοφωτος ad superiorem ἀλλοφωτος.

Ἄλωπεκόνητος* πόλις ἐστὶ μία τῶν ἐν χεῖρῶν ἡσῶ. His respondent, quae Harpocration ad h. v. monuit. Quae sequuntur, ὅτι λίθος — ἐπίλοιπος, itidem Harpocrationis sunt, quem vide ad v. ἌλϞ.

Ἄλυσεν* τὸ ἐν ἄλῃ δυσφορεῖν. Σημαίνει δὲ ἐντοτε καὶ τὸ γεγηθέαι. Viramque huius vocis significationem notauit Eustathius ad Homeri Il. v. 352. vbi obseruat, tum, significatum posteriorem Plutarcho maxime in vsu fuisse, tum, Ascalonitas hanc vocem, quotiescunque gaudii notionem illi tribuerent, cum spiritu aspero scripsisse. Notatu digna sunt quae Cl. Politus ad h. l. p. 189. erudite monuit, cui tamen non assentior, si in iis, quae Suidas post haec adfert, ἀλέα, pro ἀλέαι, & in loco ex Homeri Odysea citato ἀλύεις pro ἀλύεις legendum esse iubet. Haec enim scribendi ratio, Atticis tantum, vt Suidas monet, familiaris fuit.

Ἀμαλλοδετή* ὁ τὰ δρόγματα συλλέγων. Recte se habet haec interpretatio. Homerus Il. σ'. 553. 554 illos etiam qui frumenti manipulos colligunt ἀμαλλοδετῆρας, vocat vbi

Schol. ἀμαλλοδετήρες· οἱ τὰ δράγματα συνδεσμοῦντες, ὃ ἐστὶ τοὺς αὐλοὺς τῶν σαχῶν. Hesychius originem huius vocis satis aperte prodit. Illi enim ἀμαλλοδετήρες sunt οἱ τοῖς ἀμάλλαις δεσμεύοντες. Ἀμαλλα scilicet, (seu vt scribendum est, ἀμαλλα) eodem monente sunt, δράγματα, δέσμη τῶν ἀσαχῶν.

Ἀμόθεν ποθέν Adde, ὅπωςδήποτε, καθ' ὅτιον; *quomodo-cumque, quacumque ratione.* Vid. Ἀμηγέπη. Hesychius: ἀμόθεν ἀπό τινος μέρους, ὁπόθεν θέλεις. Interpretationem hanc suppeditat Schol. Homeri ad locum, quem Hesychius attulit, Od. α'. 10. vbi antiquus ille Poëtae Enarrator: ἀμόθεν ποθέν ἐστὶ λέξις τῶν Ἀττικῶν. ἢ ἀπό τινος μέρους, ὁπόθεν θέλεις. Addit Hesychius: δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μοναχῶς (ita enim, nisi cum Heinio μοναχοῦ legere voluerimus, legendum esse pro μοναχῶς monuit iam Guyerus ad Hesychium) καὶ μηδένα τρόπον. Haec vltima verba suspecta sunt. An legendum erit, καθ' ὄντιον τρόπον, seu καθ' ὄντιον τρόπον?

Ἀμωσγέπος· ὅπωςδήποτε κ. τ. λ. Haec emendanda sunt ex Harpocrate, cui sua debet Suidas. Vid. Maufiacum ad hunc l. Harpocr. & Suidam v. Ἀμηγέπη.

Ἀμφιερές· τὸ ἀμφοτέρωθεν ἐτεργασμένον ἢ κατάσκιον. Sic Apollinis pharetra vtrisque testa seu clausa vocatur ἀμφιερές ab Hom. Il. α'. 45. vbi Schol. ἀμφιερές τε Φαρέτην τὴν ἐκατέρωθεν ἐσκεπασμένην Φαρέτραν, ἢ γοῦν βελοθήκην. His respondent, quae Hesychius habet: ἀμφιερές· ἀμφιερές, ἀμφοτέρωθεν ὠρεφωμένη, ὃ ἐστὶν ἐσκεπασμένην.

Ἀμφίδορον — ἀχαιῆνον. Küsterus ad h. l. obseruat, Legendum est ἀχαιῆνος, Legere mallem ἀχαιῆνης. Haec enim est vera lectio. Vide infra Ἀχαιή. & Ἀχαιῆν. Totum Epigramma Philaeni, in quo haec vox superstes est, ex Anthologia MS. protulit Küsterus ad v. Θίσσος.

Ἀμ.

Ἄμφικτιόνες: οἱ ἐν πόλεων — διαταται. οἷον Ἄμφικτιόνες καὶ περιόικοι. Legendum esse διὸν Ἄμφικτιόνες καὶ περιόικοι iam vidit Alex. Politus ad Eustath. p. 547. Egregie hic Suidae locus illustratur ab Etymologici M. autore, & interprete Thucydidis, ad l. III. Videndus est etiam Harpocration v. Ἄμφικτιόνες, & Pausanias in Phociae.

Ἄμφιπάτορες: οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ἐτέρας δὲ μητρὸς. Si Polluci fides habenda est, vitio laborat hic locus, quod a Küstero non animaduersum esse, miramur. Sic emendandus est Suidas: οἱ ἀπὸ τῶν διαφόρων πατέρων, μητρὸς δὲ μητρὸς. Ita enim Pollux l. III. Segm. 24. οἱ δὲ ἐκ διαφόρων πατέρων, μητρὸς δὲ μητρὸς ἀμφιπάτορες. Ipsemet Suidas, ἀμφιμήτωρ exponit ἑτερομήτωρ, idque satis bene.

Ἄμφιπολις: πόλις ἐστὶ τῆς Θράκης κ. τ. λ. Scriptoribus a Küstero ad h. l. citatis omnino addendus est Harpocrat. cuius scrinia Suidas hoc loco iterum compilauit. Idem etiam notandum est ad v. Ἄμφισσα.

Ἄνα: ἀναθήθι. Ὀμηρος κ. τ. λ. Ne auctoritate destituantur haec glossa, cum neque a Suida neque a Küstero locum quendam Homeri adduci videam, vnum alterumue addendum esse existimo. Huc pertinet, Il. ζ'. 331. l. 247. σ'. 178. & Od. σ'. 13.

Ἀνάβρασα: ἐψημένα. ζεσά. Occurrit haec vox eodem sensu in Carmine Pherecratis, quod egregie illustrauit Casaubonus ad Athenaeum l. 6.

Ἀναδέρω: ὑπερτίθειμαι, ἀναβάλλομαι. Vox maxime suspecta. „Quamvis etiam Hesychius, inquit Küstero, τὸ ἀναδέρω per ὑπερτίθειμαι exponat, vocem tamen illam suspectam habeo. „ Et ad Hesychium Idem: „Quomodo significatio haec verbo ἀναδέρω conuenire possit, non video. „ Nec quisquam Interpretum Hesychii nodum hunc soluere potuit.

poruit. Anne itaque τὸ ἐπέχειν in re adeo difficili tutis-
sima via erat? Quicquid sit, legendum esse putaverim
ἀναείρω. Hoc enim non modo *attollere* & *auferre* signifi-
cat, sed etiam, vt alia verbi αἰείρω deriuata, *attollendo impo-
nere* seu quasi *superattollere*.

Ἀνακαλυπτῆρια --- ἐραθῆναι Ἐσι δὲ ταῦτα καὶ ἐπαύλαιαι
Lege Ἐπαύλαια. Ita enim vocabantur munera, quae proximo
post nuptias die sponso & sponsae mittebantur. Vide
Nostrum v. Ἐπαύλαια, & Maussacum ad Harpocrat. v. Ἀνα-
καλυπτῆρια.

Ἀνδρομέσιο ἀνδρωπίου κρέατⓄ. Voce κρέατⓄ carere
possumus. Ἀνδρομέσιο enim, quae vox Homero familiaris
est, per ἀνδρωπίου satis explicatur. Ita quoque Hesych.
& passim Schol. Hom. quem vide ad II. ε'. 571. & υ'. 100.

Ἀνεπίδικα --- ὅσα ὡς υἱός τις, ἢ υἱοῦς τοῦ τετελευτη-
κότος ἀξιοὶ κατέχειν, ταῦτα ἀνεπίδικα λέγεται. Ea omnia
itaque, quae proximus defuncti haeres iusto titulo sibi vin-
dicabat, ἀνεπίδικα dicebantur, in oppositione ad ἐπίδικον
κληῆρον seu hereditatem inter propinquos controuersam.
Plura suppeditat Suidas ad. v. Ἀμφισβητεῖν, καὶ παρακατα-
βάλλειν, & infra v. Επίδικα & ἘπίκληⓄ. Adde Polluc. I.
III. Segm. 33. περὶ κληρουχίας & I. VIII. Segm. 23. ac Harpo-
crat. v. ΕπίδικⓄ.

Ἀνέρεΐψαν ἀνέβαλον. κ. τ. λ. Egregie hunc corru-
ptum locum emendauit, & illustrauit, Cl. Alberti in Mi-
scell. crit. in Suidam ad h. v. Observationem hanc denuo
publici iuris fecit in Noris, quibus Hesychium suum ex-
ornauit.

Ἀντιγόχοισιν οἱ τροχοὶ τοῦ ἄρματⓄ. Vox maxime ob-
scura, & sine dubio corrupta, quam neque apud Hesy-
chium, nec apud Pollucem, qui I. I. Segm. 142. curruum
partes

partes enumerat, nec apud alium quemquam reperire mihi licuit. An legendum ἀντιγόλαι? Ἄντιξ enim dicitur orbis rotæ (v. infra Ἄντιγες) ὄχημα vero currus. Sed videant acutiores.

Ἄντιγίας σοι δὲ ἀντι τοῦ ἐξουσίας. Legendum esse Ἄντιγίας σοι δὲ satis apposite iam monuit Küsterus ad h. l. „Notissimum enim, inquit, est prouerbium, *Anticyra dignus*, vel *Anticyram nauiget*, quod in homines stultos & sana mente destitutos dicitur. „ Vide Harpocraton. v. Ἄντιγία, & Turnebi Aduers. p. 672.

Ἄντιπατρος Ἰολάου. Supple παῖς, ex Harpocrat. Quæ Suidas paucis interiectis de Antipatro Alexandri successore narrat, νικήσας δὲ ἦται τοὺς δέκα ἔτητος κ. τ. λ. dudum emendauit Maussacus ad Harpocrat. p. 55. vt adeo Küsteri correctione superfedere potuissemus.

Ἄντιπρῶμα ἁμοια κ. τ. λ. „Haec interpretatio, inquit Küsterus, non leuiter mihi suspecta est, quoniam vocem ἀντιπρῶμα longe aliud significare, & de rebus, quæ vili pretio veneunt, dici constat. Quare amplius de hoc loco cogitandum cenfeo. „ Nodum in scirpo quaerit Küsterus. Pro Suida militat Hesychius. Hic enim ita: Ἄντιπρῶμα τὰ ἐπώνυμα καὶ ἰσόπρῶμα. Monuerunt quidem Viri docti, qui in Hesychium commentati sunt, pro ἐπώνυμα legendum esse ἐπώνια seu εὐώνια, idque satis bene. Nemo tamen, quantum scio, vocem ἰσόπρῶμα pro suspecta habuit. Haec itaque si genuina & proba est, non video, quid in Suida vitio laboret. Cum enim προῖξ dotem, ἀντι vero in compositis plurimis aequalitatem denotare solear, quod monuisse vix satis dignum videtur: non dubito, quin ἀντιπρῶμα de rebus, quæ dotis pretium exaequant, seu ἰσόπρῶμα sunt, vt Hesych. loquitur, explicari queat. Id-

E

que

que Suidas voce Ὀμοια innuit. Operae pretium videtur, ea, quae doctissimus Kühnius ad Pollucem l. VII. segm. 10. de hac voce monuit, apponere. Ita vero ille: „Ἀντίπρσι-
 „κα. Hefych. ἀντίπρσικα τὰ ἐπάνωμα (lege τὰ ἐπάνωια) ἰσόπρσι-
 „κα. Vult duplicem vocis significationem indigitare. Pri-
 „mum enim ea, quae emtis aliis vt corallium gratis super-
 „addita, (α πρσίκα gratis) aut vectigal pro mercibus solutum,
 „deinde etiam dicuntur ἀντίπρσικα quae loco dotis dantur,
 „vel dote oppignorantur. „

Ἀντρώδες — καὶ ἀντρώμιος ὄρος. ὡς μεγάλων γινόμενον ἐν
 Ἀντρώσιν. Huic proverbio ex Suidae mente ortum dede-
 runt asini maiores, qui in hac vrbe eiusque dirione gigne-
 bantur. Ita etiam vetus Enarrator Homeri, ad II. β' 697.
 obseruat: διάδοχοι καὶ ἀγροί ἐνεὶ ἐν Ἀντρώμι τῆς Θεσσαλίας γί-
 γνονται. ὄθεν ἐς παρσιμίαν μετέλθε. Eandem sountem senten-
 tiam Diogenianus, Michael Apostolius, aliique Paroemio-
 graphi veteres. Aptior tamen est explicatio ista, quam
 Eustathius ad Homeri l. c. ex antiquissimo quodam Scripto-
 re in medium protulit. Obseruat nimirum, Antronem di-
 ctam fuisse hanc urbem, διὰ τὸ ἐκεῖ τόπους ἀντρώδες, seu ob
 cauernarum & cuniculorum multitudinem. Cumque ibi
 ingentes lapides ad pittrina apti effoderentur, hinc lapides
 isti ad molitaram idonei *antronii asini* per proverbum di-
 cti sunt. Lapides molares ὄρους vocari, quis nescit?

Ἀνωάγιος ὡς εἰ κοινὴ συνήθεια. Qualis interpretatio,
 obscurum per aequae obscurum exponens! „De hac voce,
 „inquit Küsterus, quam valde suspectam habeo, nihil me
 „legisse memini. Legendum esse existimo, Ἀνωάγιος vel
 Ἀνωάγιος. Ita enim vocabatur monachus, cui annonae
 vel colligendae, vel in Monachorum vsum erogandae cura
 tradita erat. Vide Ducangii Gloss. ad scriptores mediae
 &

& inf. Latinit. v. *Annonarius* & *Annonaria praepositura*.
 Ἀπέβη ἀπέθανε, καὶ Ἀπέβλω, ἔμολω. Confer, quod
 ad vocem rariorem ἀπέβλω attinet, fragmentum illud, quod
 Suidas infra ad voc. ὁ Κῶχ adduxit.

Ἀπερείσια ἄπειρα Ὅμηρος. Ἀπερείτι ἄποινα κ. τ. λ.
 Respicit Suidas ad Hom. II. α. 13. & 372.

Ἀπολάφεις — Ὅμηρος. λάφαντες γλώσσησι. Apud Ho-
 mer. II. π. 161. est λάφοντες, quae lectio praestantissimorum
 codicum fide nritur & huic loco aprissima est. Ipsemet Suidas
 infra ordine suo hanc vocem homericam λάφοντες, (non λά-
 φαντες) illustrat; adeoque h. l. correctionem facile admittit.

Ἀπόλογος Ἀλκίνοῦ. ἐπὶ τῶν Φλυαρούντων, καὶ μακρῶν
 ἀποτεινόντων λόγων. Pro Ἀλκίνοῦ apud Polluc. I. II. Segm.
 118. & I. VI. segm. 120. legitur Ἀλκίνοῦ. Pollux eandem fe-
 re huius prouerbii interpretationem exhibet, primo, quem
 adduximus loco: Ἀπόλογος Ἀλκίνοῦ, ἐπὶ τῶν μακρῶν ἔησεων.

Ἀπόμακτρα σκύταλον. „Lege, inquit Küsterus, & di-
 „stingue Ἀπόμακτρα. σκύταλα. „ Recte. Hesychius: Ἀπο-
 „μάκτρας ἔξιλα, τὰς σκυτάλας ἐν αἷσι ἀποψῶσι τὰ μέτρα. Vi-
 de etiam Nostrium v. Μάκτρα.

Ἀπὸ Ναννάκου ἐπὶ τῶν σφόδρα παλαιῶν καὶ ἀρχαίων.
 Vide Νάννακος, & τὰ ἀπὸ Ναννάκου. Nannacum, regem
 Phrygum ante Deucalionis tempora fuisse dicunt, a quo et-
 iam prouerbium desumptum est: Τὰ Ναννάκου κλάυσσμαι,
 cuius explicationem Noster infra suo loco adfert.

Ἀπονίμου τῆς ἀμάξης τῶν δὲ ὄνων οὐδὲν μέλει Παρανομία
 κ. τ. λ. „Vox haec (ἀπονίμου) inquit Küsterus, procul dubio
 „corrupta est, cuius loco Portus rescribendum putabat ἀπό-
 „νομί μου, i. e. fruerē. Cogitent acutiores, an forte alia me-
 „dicina hic locus indigeat. „ Porti quidem coniectura non
 omnino reiicienda est, cum Homerus voce ἀπόνειο hoc sen-

fu vtatur II. ω. 556. Anne vero legi poterit, ἀπονέμου τὴν αἰμαξάν, ita vt ἀπονέμου non ab ὄνημας seu ἰναμας, sed a νέμομας deriuetur? Νέμω enim nonnumquam idem est, quod *gubernare, administrare, curam gerere*. Ita quidem satis planus est prouerbii huius sensus, qui is nobis esse videtur: Carrus modo curam habeas tibi commendatam, asinos nihili facio.

Ἀπορέσῃσ' ἀντὶ τοῦ εὐπορεῖα. Lege omnino εὐπορεῖα pro εὐπορεῖα, vt iam H. Stephanus, & Lambert. Bos monuerunt. Conf. Alberti Miscell. Crit. ad. h. v. & Ei. Notam ad Hesych. v. Ἀπόρέσεις.

Ἀποταλεύτας — τῷ ἀλιμένῳ τόπῳ, ἔνθα σάλος γίνεταί. Haec illustrantur loco Polybii l. i. c. 53. Κατέλαβον πολιματίαν ἀλιμενον μὲν, σάλους δ' ἔχον κ. τ. λ.

Ἀποφηκίζετ' βιάζεταί ἀπὸ τῶν ὠμῶν σῦκα τρωγόντων καὶ ἐπὶ τὰ ἄλλα μετῆκτα. Haec maxime obscura sunt. Küsterus vtcunq; vertit: *Vim infert; cogit. Ab illis, qui crudas ficus edunt, etiam ad alia transfertur*. Euanescit, quicquid huic loco inest obscuri, si praeunte Suida, ad v. Φηλοῦν obserues, hanc vocem apud Graecos idem fuisse, quod Romani *decipere, fallere, defraudare* dicebant. Hinc ficus agrestes Φήλημες vocabantur, quia maturarum ficuum speciem referebant.

Ἀπορασίον· εἶδός ἐστι δίκης κ. τ. λ. Quale fuerit discrimen inter actionem ἀπορασίον & ἀπερασίον, pluribus ostendit Ammonius v. Ἀπορασίος & Thomas Magister in Synagoge vocum atticarum. Vide omnino Mauffacum ad Harpocrat. v. ἀπορασίον p. 67.

Ἀραβιον εἶν' ἐγὼ κενίηκα ἀυλόν. Prouerbiū hoc parum differt ab illo, quod Suidas hoc quoque loco adducit: Ἀραβιος ἀυληστής. Virumque de garrulo dici solet. Addimus tertium Ἀραβιος ἀυλός, ex Polluce, l. VI. c. 26. περί λέου, Segm. Γαο. Ἀγροῦ.

"Αργουσα. Πόλις τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ χαλκιδικῇ κειμένη. Perperam nomen huius urbis scribitur "Αργουσα, quod esse deberet "Αργουρα. Ira Harpocraton, ex quo sua hauserat Suidas: "Αργουρα. ἔστι δὲ πόλις τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ χαλκιδικῇ κειμένη, ὡς "Αριστοτέλης ὁ χαλκιδεύς ἐν τῷ περὶ Εὐβοίας. Pluribus hunc locum illustravit Maussac. p. 85. & ex Stephano ostendit, "Αργουρα esse legendum. His testibus addo Eustathium, qui in Comment. ad Il. β'. 738. (Βοιωτ. v. 245.) huius urbis mentionem iniicit, eamque "Αργουρα vocat.

"Αριμα ἔρη. De situ horum montium praeter Strabonem consulendus est Eustathius ad Il. β'. 783. (Βοιωτ. v. 290.)

"Αρκάδας μιμούμενοι. κ. τ. λ. Paroemiam hanc iisdem fere verbis explicat Eustathius ad Homeri Il β'. 6π. (Βοιωτ. v. 121.) & ad Platonem illum Comicum prouocat, qui in Fabula de Pisandro, non de hoc, sed de se ipso dicit, se Arcadas imitari, quia Comoedias, quas ipse fecerat, ob pauperatē aliis edendas tradere consueuerat. Idem etiam de Platone ad illustrationem huius adagii obseruat Michael Apostolius, cuius verba ad Eustathii l. c. adduxit Cl. Polirus.

"Αρμόδιοι --- "Αρμόδιου μέλος. ἐπὶ τῶν δυσκόλων. „Supra, „inquit Küsterus, voce "Αδμήτου μέλος legimus, prouerbiū „hoc dici ἐπὶ τῶν χαράδων καὶ ἐυκόλων, quae expositio e diametro contraria est illi, quam Suidas h. l. tradit. „ Omnino legendum est ἐυκόλων. Scolia enim, qualia haec carmina fuisse Suidas supra ad v. "Αδμήτου μέλος obseruat, facilia & plana erant, utpote quae ad conuiuiarum oblectationem componi solebant. Hinc Etymologici M. autori Σκολιά dicuntur τὰ συμποτικά ἄσματα. Huc etiam pertinent verba ista Scholiastae Aristophanis ad *Vesp.* v. 1231. "Απλᾶ αὐτὰ (Σκολιά) ἐχρῆν εἶναι, καὶ ἐυκόλα, ὡς παρὰ πότον ἀδόμενα.

Ἄσαχος, καὶ ἄσαφίς — Ἐπί τ' ἡμέραι ἀσαχέων. Re-
spicit Suidas ad Homeri Il. β'. 148.

Ἄσικτον χωρίον τὸ μὴ ὑποκείμενον δυνεϊσῆ. κ. τ. λ. In-
tegritati suae restituit, & ex Etymologo egregie illustravit
h. I. Küsterus. Harpocratonis autem, cui haec debuit
Suidas, nullam iniecit mentionem. Post Meursium quo-
que videndus est Mauffacus ad Harpocrat. p. 104. ubi ta-
men pro ἄσικτον lege ἄσικτον, quam lectionem etiam Hely-
chius ruerit.

Ἄσηε — καὶ Ὀμηρὸς Δαβρὸς ἐπαγγίλων. His verbis in-
cipit Hexameter iste, cuius posteriore partem ad v. Ἄσα-
χus adduxit Suidas. Vide etiam Ἀγγίλων & Ἐπαγγίλων.

Ἄταρνεύς πολίτην τι κατ' ἀντιπρὸ Δέσβου κείμενον. καὶ
Ἄταρνεύτης. Ἄταρνεύς est nomen gentile, aequae ac Ἄταρ-
νεύτης, urbs vero cuius incolae utroque nomine appellaban-
tur, ab aliis dicitur Ἄταρνα. Testem habeo Eustathium ad
Il. β'. 335. qui pluribus de situ eius disputat, eamque a Tar-
ne Achaiae urbe distinguendam esse monet.

Ἄτμην ὁ δούλος κ. τ. λ. Vitiatio est vox ἄτμενος.
Hesychius: ἄτμενον ἄπαυτον, οἰκέτην. Nomen hoc gene-
ralioris significationis est, cum de seruis omnibus, etiam de
ingenuis ad seruitutem subeundam coactis, adhibeatur.
Haec pluribus docet Ammonius, ad v. Θῆς

Ἄυτοδική — Ἄυτοδικεῖν. Δείναρχος ἀντι τοῦ ἑαυτοῖς τὸ
δίκαια ἐπιτελεῖν. Ex his emendandus est Harpocraton, apud
quem perperam legitur ἄυτοδοκεῖν, cum tamen haec vox ex
Dinarchi mente nihil aliud significet, quam suis legibus uti,
quod melius ἄυτοδικεῖν quam ἄυτοδοκεῖν dicitur. Vid. Sui-
dam v. Ἄυτονομούμενη πόλις & Hesychium v. Ἄυτόδμοι.

Ἄυτόχθονες οἱ Ἀθηναῖοι κ. τ. λ. Totum hunc articu-
lum ex Harpocrate descriptionem esse, monendum duxi,
vt

vr vitium, quod in fine irrepsit, absque vlla haesitatione emendari possit. Haec sunt verba Suidae exeunte articulo: Ἀυτόχθονες δὲ καὶ Ἀρκάδες καὶ Ἀργυῖται, καὶ Ἀθηναῖοι ἐκαλοῦντο. Pro Ἀθηναῖοι substitui debet Θηβαῖοι. Cur enim Suidas, quod iam ineunte hoc articulo de Atheniensibus dixerat, denuo dixisset? Idem iam vidit, vt Ven. Alberti ad Hesychium v. Ἀυτόχθον ἐντόπιος κ. τ. λ. obseruat, Hadr. Iunius, & Vir doctus, qui hanc coniecturam in Obs. Miscell. Ian. & Febr. 1733. p. 9. publici iuris fecit. Quo minus dubitari possit, quin pro Ἀθηναῖοι hoc loco Θηβαῖοι legendum sit, ipsa Harpocratonis verba adiiciam. Ita vero ille: Ἀυτόχθονες δὲ καὶ Ἀρκάδες ἦσαν, ὡς Ἑλληνικός Φασι, καὶ Ἀργυῖται, καὶ Θηβαῖοι. Satis lepide Lucianus in Philopseude de Atheniensibus, cum αυτόχθονες esse voluerint, dicit, illos olerum instar e terra prodiisse.

Ἀφιδείας. Interpretationis loco, quae non subiicitur a Suida, suppleri posset ἀκαθαρσίας. Hunc enim significatum voci ἀφιδεία cum cognata ἀφιδεός, communem esse, patet ex Damascii loco, quem Suidas ad hanc vocem attulit. LXX. Interpretes eodem fere sensu vtuntur voce ἀφιδεός de impuritate ex menstruo orta, Leu. XII. 2. XV. 19.

Ἀφθός ὁ Διόνυσος κ. τ. λ. Vitio laborare videtur Suidas, cum nomen Ἀφθός, quod hoc loco Bacchi esse dicit, infra ad v. Φθός. Vulcano tribuat, vt etiam monuit Küllterus ad h. l. Multa tamen Baccho cum Vulcano communia fuerunt ex opinione gentilium, adeoque non est quod miremur, vtrique hoc nomen tribui a Suida. Sic Bacchus ab Ouidio Metam. libro IV. Ignigena vocatur, vel quod vinum calorem gignat, vel quod ipse ex igne natus sit, vt obseruat Iulianus Aurelius Lesigniensis de Cognom. Deorum gentilium l. III. c. 5. Huc etiam pertinent, quae Phur:

Phurnutus in egregio de natura Deorum libello de Baccho habet: λέγεται δὲ διὰ πνεύς λοχευθῆναι, τὸ θερμὸν. αὐτοῦ καὶ πνευματικὸν τῶν σωμάτων περιάντος τοῦ μύθου. Ὅτω γὰρ δινὸς ἐστὶ, πνεῖ ἴσον μένος ἔχον, κατὰ τοὺς ποιητὰς.

Ἀχαῖα· ἢ Δημήτηρ κ. τ. λ. Alias Minerua Acheae nomine nota erat apud Graecos.

Ἄψιδες· καμάρα. Hefychius: ἀψίδες· τὰ κύκλα τῶν τροχῶν, αἱ περιφέρειαι, ἢ καμάρα. Differunt ἀψίδες, & καμάρα. Prior vox vt bene monuit Hefychius, de rotarum circumferentiis vsurpatur, testibus Polluce lib. 10. Segm. 53. & Scheffero de re vehiculari, l. 6. Καμάρα vero proprie vocabantur currus obtekti seu arcuati, vt apparet ex Herodoti Clione c. 199.

Βακάντιβος· χολασις, μὴ παραμένων τῷ πράγματι αὐτοῦ. Vox graeco-barbara, quam Ducangius in Glossario ad Script. med. & inf. Graecit. pluribus illustrat. Breuior est huius vocis explicatio, quam exhibent Glossae Nomicae. „Βακάντιβον· ἀργόν. „ Vide Vener. Alberti *Misc. crit. in glossis nomic.* ad h. vocem; & Car. Labbaei veteres Glossas Verborum Iuris.

Βάλλ' ἐς Μακαρίαν· εἶον εἰς ἄδου κ. τ. λ. Prouerbum hoc *abi ad Macariam*, illustrat Suidas h. l. ex Historia Macariae Herculis filiae, quae publicam calamitatem morte sua praeuertit. „Frigidum hoc est, inquit Küsterus, & „longe petitum. Verius est, τὸ βάλλ' ἐς μακαρίαν vel παρ' ὑπόνοιαν, vel κατ' εὐφημισμὸν dictum esse pro βάλλ' εἰς ἄλεθρον, quoniam mortui a graecis μακαρίζω dici solent. „ Recte haec a Küstero dicuntur; & Suidas ipse hanc interpretationem infra v. Μακαρία prorulit. Idem etiam a Timaeo in Lexico Platonico MS. defendi, obseruat Erud. Alberti ad Hefych. v. Βάλλ' ἐς μακαρίαν: vbi tamen pro ἔτος reponendum est ἔθος.

Βαλμός

Βελμός: εἴδος. Ita etiam Hesychius Alii vero hanc vocem de pulmone explicant. Testem adducit Ducangius in Glossar. graec. Georgium Sanginatum de Partibus Corporis MS.

Βρυβαίνας διαάζει, τρέμει τοῖς ποσί, καὶ τῇ γλώττῃ ἀτήμως φθέγγεται. Hac voce describit Hom. II. κ. 375. hominem trepidantem, cuius labia metu quasi praecluduntur; vbi Schol. βρυβαίων τρέμων — ἢ ἀταφῆ φωνὴν προϊέμενος, ἀπὸ τοῦ φόβου.

Βάγδον· οὗτω καλοῦσι Ῥωμαῖοι τὸ σημεῖον τὸ ἐν πολέμῳ. Non vexilla solum, aliaque signa militaria hoc nomine veniebant sed cohortes quoque militum *Banda* vocabantur. Hinc inter glossas nomicas haec exstat: Κουσοδίσκ· στρατιωτικὸν εἶδος, ὃ βάγδον Ῥωμαῖοι καλοῦσιν. Vid. Ducang. in vtroque Gloss. ad h. v.

Βάγ· ὁ ὕψος· ὡς τὸ Βάγ Ἰωνᾶ. Respicit Suidas ad Matth. XVI 17. Vide Cl. Alberti Glossar. gr. in sacros N. F. libros. p 2.

Βάγης· πλοῖα, τεῖχη, σοαί, ἀυλαί, πύργοι, σφάισση κ. τ. λ. Hesychius: Βάγης πλοῖον, ἢ τεῖχος, ἢ σοαί, ἢ πύργος. Prima significatio huic voci propria & solemnis est. Ammonius, hoc nauigiorum genus Aegyptiis in vsu fuisse dicit, Scholiastes vero Aeschyl. Persarum naues, ab vrbe Βάγης dicta, hoc nomen accepisse, affirmat, in *Pers.* v. 553.

Βασαρίς· εἰσαῖα. πένη λ. τ. λ. „Haec interpretatio, „inquit Küsterus, a vero aliena est, quoniam in Epigrammate, quod subiungit Suidas, τὸ βασαρίς non significat meretricem, sed Baccham, „Bassarides saepius dicuntur Bacchae, a Nonno Panapolita, in rarissimo illo Dionysiacorum carmine, maxime l. XI. p. m. 196. & l. XIV. p. 260. ed. *Falkenburg.* quae Antwerp. ex offic. Christ. Plantini a 1569.

prodiit. Testis quoque est Acron, qui ad illud Horatii,
Carmin. I, 18, II.

— — Non ego te candide Bassareu

Inuitum quatiā — —

obseruat: , Bassareus dictus est Liber pater a genere vestis
„Baccharum, vnde & Bacchae Bassarides dictae. Bassaris
„enim genus vestis est, ad talos demissae, a Bassaro loco,
„vbi sit, Βασάραι dicuntur hae Baccharum vestes ab He-
sychio, quem vide ad h. v.

Βασταρξεν μὲν λαλεῖν ἀπὸ Βάττου Θηραίου, ἰχνοφάνου
όντος. Hanc vocem optime illustrat Etymol. M. autor ad
h. v. Plura de Batto isto Theraeo vid. apud Nostrium &
Hesych. v Βάττος.

Βάττου σίλφιον κ. τ. λ. Suidas & Hesychius hoc pro-
verbium de illis, qui magnis honoribus exornantur, expli-
cant, eiusque originem a Cyrenaeis deducunt, qui Batto
reipublicae cyrenensis fundatori, Silphium, quod inter her-
bas erat praestantissimum, in grati animi tesseram dono de-
derant. Idem etiam testantur, Cyrenaeos figuram Silphii
nummis suis imprimi voluisse, cuius rei fidem omnino fa-
ciunt superstites huius Reipublicae nummi, quos egregio
commentario praeter reliquos illustrarunt, Ez. Spanhemius
de Praestant. & vsu Num. ant. Diss. VI. & Laur. Begerus
Thes. Brandenb. T. I. p. 518. His addenda sunt, quae Cl.
Hemsterhuis ad Polluc. I. IX. Segm. 60. ex nummis attulit
T. II. p. 1026.

Βεζέκ· ἀστραπή. Ἰεζεκιήλ· Ἀνέκαμπτου δὲ ὡς εἶδος τοῦ
Βεζέκ· ὃ ἐστὶ τῆς ἀστραπῆς. Vocem Βεζέκ ab hebraico nomi-
ne פֶּלֶא fulgur, quo Ezechiel cap. I. 14. vtitur, deductam esse,
vna cum aliis iam obseruauit Ven. Alberti in *Peric. crit.* p. 70.
Idem, repetita hac annotatione, ad Hesychium v. Βεζέκ monuit,
Βόλα.

Βάρακος etiam pro ἄσραπη poni, quae barbara vox procul dubio hebraicae בַּרְבָּק originem debet.

Βηθσαϊδᾶ: ὄνομα πόλεως. In Glossario sacro ad N. F. libros, quod Ven. Alberti edidit, haec p. 2. exstant „Βηθσαϊδᾶ οἶκος ἐπισιτισμοῦ, ἢ ἐλάγας. „ Haec glossa ad duplicem de compositione huius vocis sententiam, recidit. Prior explicatio, οἶκος ἐπισιτι, alludit ad eorum opinionem, qui nominis huius etymon a בית domus, & אָגֶר ager vel, vt aliis viderur a אָגֶר venatus est, deducunt. Posterior vero interpretatio οἶκ. ἐλάγας nititur eorum hypothesi, qui hanc urbem a בית & אָגֶר olea, dictam esse perhibent. Vide pluribus Fragmentum secundi Libri nominum hebraicorum T. II. Operum Hieronymi praestantiss. edit. *martian.*

Βῆμα: δικαστικὴ τράπεζα. Latior est huius vocis vsus apud graecos historiae scriptores, quibus non modo rostra, sed etiam sellae curules, & vt verbo dicam, suggestus omnes, ex quibus vel Praetores, vel Imperatores ius dicebant βήματα vocantur. Notatu dignus est hac de re locus Dion. Cassii l. XLIV. c. 12. p. 389 nitidiss. edit. *reimar.* Vbi inter ea, quae Bruti coniurationem antecesserunt, refert: καὶ τῷ τούτου βήματι ἐπεξέψαν (ἐσρατήγει γὰρ. καὶ βῆμα καὶ τὸ τοιοῦτον ὀνομάζεται. ἐφ' οὗ τις ἐξόμενος διαζέει) ὅτι Καθεύδεις ἃ Βροῦτε. καὶ Βροῦτος οὐκ εἶ.

Βικῆριος: παρὰ Ρωμαίοις διάδοχος. Hanc interpretationem Glossarum MSS. suffragio confirmat du Cange in Glossario gr. ad h. v.

Βινεῖν: περιβαίνειν κ. τ. λ. Prouocat Suidas ad locum illum Aristophanis *Equit.* v 873. Ἐπαυσα τοὺς βινουμένους τὸν γέλιπον ἐξαλέψας. Pro βινουμένους omnes fere editiones antiquiores legunt κινουμένους. „Sed magis arridet, inquit, Küsterus, lectio Suidae βινουμένους, quam Aristophani restituendam

, tuendam puto. At vero non restituit illam, quod miror Kusterus in praestantissima illa, quam adornavit, Aristophanis editione.

Βισσοῦ τῆς τοῦ τόξου νεύρας. Respicit ad locum Hom. II. α'. 49. Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένητ' ἀργυρέοιο βισσοῦ, vbi Schol. βισσοῦ τῆς τοῦ τόξου νεύρας.

Βλέπος· ἀντὶ τοῦ βλέμμα. ὅπως Ἀριστοφάνης. Haec praecedenti articulo inferenda sunt: qui fontem nobis aperit, e quo Suidas sua hausit. Respicit scilicet ad ea, quae Scholiastes Aristophanis ad *Nub.* v. 1178. monuit. Ἀττικὸν βλέπος plurimi quidem, tum antiquiorum tum recentiorum Aristophanis Interpretum, de impudentissimo vultu, seu perfriictae frontis homine explicant, nobis tamen arridet sententia Spanhemii, cui *Atticus vultus* idem esse videtur, quod a Cicerone ad Atticum l. 4. ep. 17. Ἀττικισμὸς vocatur, seu vrbalitas & morum suauitas, qua Athenienses se exteris facile commendabant. V. Eius notam ad Aristoph. l. c.

Βοανεργεῖς· ὄνομα βρονηῶν. Pro βοανεργεῖς Marc. III, 17. legitur βοανεργεῖς seu vt Codd. quidam habent, βοανηγεῖς. Ita enim hanc vocem scribi video in Cl. Alberti Gloss. gr. in sacros N. F. libros p. 29.

Βοσῶν τὸ ἱμάτιον, τὸ ἀπὸ κόκκου βεβαυμένον κατὰ Ἑβραϊδαῖα διάλεκτον. Quo tendat haec interpretatio, haud satis perspicio. Ab Hebraico וְשָׂרָא vt existimo, orum traxit Βοσῶν, quod idem esse videtur cum Βοσῶν seu Βοσῶν quam vtramque vocem in Lexico Graeco Nominum Ebraicorumprehendi, vbi per vocem Βοσῶν exponitur. vid. Hieronym. T. II p. 196. & 251. edit. *martian.*

Βύβρωσις ὁ μέγας λιμός. Haec illustrent locum Callimachi Hymn. in Cer. v. 102.

Βοῦς ἐπὶ γλώττης· ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παύξηντι ἀξέδοα.
Prouer.

Prouerbiū hoc parū differt ab illo, cuius Pollux l. 9. Segm. 62. verbis hisce meminit: Βοῦς ἐπὶ γλώσῃ βέβηκεν εἰ τις ἐπ' ἀργυρῷ σιωπήσειεν. Pro Polluce militat Aeschylus in *Agamemni*. Suidae vero lectiōnem Theognis & Eustathius tuentur. v. Iungermanni & Kühnii obseruationes ad Polluc. l. c.

Γελῶσις ὁ καταγελαστότατος προπαροξυτόνας δὲ γέλοιος, ὁ γελωτοποιός κ. τ. λ. Alios si audiamus, scribendum erit: Γελῶσις ὁ γελωτοπ. προπαρ. δὲ γέλοιος, ὁ καταγελ. Ammonius enim vtriusque vocis discrimen hoc esse statuit: Γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος. Γελῶσις δὲ, ὁ γελωτοποιός. Eodem modo litem hanc dirimunt Etymolog. Magni Autor, Eustathius ad Il. β'. 215. alique. Suidae vero sententiam confirmant Phaurinus & Philoponus. Quicquid sit, hoc certissimum est, veteres vtriusque vocis significationem haud raro permutasse. Pro γέλοιος enim Atticorum more interdum dicebant γελῶσις, seruata tamen significatione natua vocis proparoxytonae. Hinc Hesychius etiam vocem γελῶσις exponit per ἰλαρός, γελωιασῆς, καὶ ὁ καταγέλαστος ἀνδρωπος καὶ λοδορός. Vtramque significationem hoc loco, voci proparoxytonae ab Hesychio tribui, quis est, qui non videat? Eandem libertatem sibi concessit Pollux, qui l. VI. Segm. 122. voces illas γελῶσις, καταγέλαστος, γελωτοποιός, ποιητής, γελῶσιον, γελαιάξων, & γελωιασῆς, vt parum diuersas, seu potius easdem, coniungit.

Διονύσιος Μιτυληναῖος, ἐποποιός οὗτος ἐκλήθη Σκυτοβραχίων καὶ Σκυτεύς. Huius Dionysii Scytobranchionis meminit quoque Eustath. ad Hom. Il. γ'. 40. Non modo inter epicos sui temporis poëtas eminuit, sed etiam in exponendis Homeri libris defudauit. Eustathio autem si fides habenda est, nimius in hoc laborum genere fuisse viderur

G

Diony.

Dionysius. Equis enim non videt nimiam viri istius solertiam, si vel unicum ab Eustathio l. cit. adductum exemplum ad limam reuocauerit? Post verba scilicet Poëtae *Η. γ. 40. ἄγαμέ. τ' ἀπολέσθαι*, sequentem versum inferere voluit Dionysius: *Μηδέ τι γούνασιν οἶτιν ἐφέσσασαι φίλον υἱόν.* Haec vero cum in iis, quae l. c. proxime praecedunt, re ipsa iam contineantur, hac emendatione facile carere possumus: hinc etiam acutissimus Clarkius hunc versum pro supposito habuit.

Δόρυ κηρύκειον. παροιμία ἐπὶ τῶν ἄμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων κ. τ. λ. Multis haec & quae sequuntur, scatent vitis, quibus iam Küsterus, ex Eustath. Comment. ad Hom. *Η. γ.* seu potius ex Pausania, cuius verbis usus est hoc loco Eustathius, medelam attulit. Ne ipsa quidem huius proverbii verba satis accurate disposita sunt, utpote quae, inserta copula, a Paroemiographis veterum sic efferuntur: *Δόρυ καὶ κηρύκειον.* Plura qui desideret, adeat vel Eustathium p. 882. ed. florent. Alex. Politi, vel Hesychium. In iis, quae vocem *ἀπειλούντων* apud Nostrum excipiunt, omnino pro *οἱ δὲ κατευθέντες* restituendum est *οἱ δεκατευθέντες*: quam lectionem praeter Eustathium etiam Michael Apostolius tuetur teste Al. Politi, ad Eustath. l. c.

Δρυπέτης. ὁ πέποιρος καρπὸς τῶν δένδρων ἢ ἐπὶ τῶν δένδρων πετανθῆσαι ελαία. κ. τ. λ. Melius, ut existimo, scribitur, *Δρυπίτης*, utpote quae lectio in veterum libris admodum frequens est, fatente Küstero, qui tamen *δρυπίτης*, legere maluit, quae etiam est Al. Politi sententia in notis ad Eust. Comm. in *Η. β'. 235.* Non temere mutare debuisset Küsterus vocem *Δρυπέτης*, quae in prioribus Suidae editionibus exstabat. Constat enim, hanc vocem non satis bene a *πέπτω* seu *πεπαύω maturo*, sed rectius ab obsoleto *πέτω*, i. q. *πίπτω*

πίπτω derivari, cum de fructibus maturis vsurpari soleat, qui ab arbore decidunt. Hinc Hesychius: *Δρυπετεῖς· ἀπὸ δένδρου πεπτωκυίας· μὴ ὠμάς*. In hoc Hesychii loco particula *μὴ* ante *ὠμάς*, inseratur necesse est, vt Küsterus, Maittaire, aliique dudum bene monuerunt. Miror itaque, Ven. Alberti in splendidissima, quam edere coeperat, Hesychii editione, neque hanc textus emendationem instituisse, neque de controuersa vocis *Δρυπετεῖς* lectione quicquam monuisse. Ad Suidam vero reuertor, cui omnino antiquam lectionem *δρυπέτης* restituendam esse crediderim, quae etiam apud Pollucem Onom. l. 6. Segm. 45. occurrit, & autoritatem MSS. optimorumque Codd. prae se fert, vt Kühnius & Iungermannus ad hunc Pollucis locum pluribus euictum dederunt.

Ἐγχεσίμωρος· ὁ πολεμιστής. „Scribe, inquit Küsterus „ad h. l. *ἔγχεσίμωρος*, per *ω*, vt apud Homer. passim, Re-
cte. Sic etiam Hesychius, qui pleniorum huius vocis interpretationem suppeditat: *Ἐγχεσίμωροι· περὶ τὰ δόρατα μεμορημένοι, τοῦτ' ἐστὶ πεπονημένοι.* Et proximo post haec loco: *Ἐγχεσίμωρος· πολεμικός.*

Ἐμβεβλημένα· ἔγκεκεντρισμένα. *Ἄριστοφάνης δὲ κ. τ. κ.*
Recte ad h. l. & ad sequentem vocem *Ἐμβολάδας* obseruat Küsterus, pro *Ἄριστοφάνης* restituendum esse *Ἄριστοτέλης*. Rem ita se habere, testis est omni exceptione maior Eustathius, qui ad Il. é. 253. idem ex Aristotele protulit. Meminit etiam virtū in Suida iam notati Cl. Politus ad h. l. Eustathii, Suidam vero culpa omnino carere, haud infelici coniectura nobis persuadere annisus est. „Hanc lectionis „diuersitatem inquit, ex scripturae compendio profectam „esse opinor: quum librarius fortasse priores duntaxat vocis huius literas, *Ἄρις*, videlicet, expressisset. „

Ἐνοπή.

Ἐνοπή πόλεμος, μάχη. Ὀμηρος κ. τ. λ. Haec vox proprie clamorem designat, solet tamen, ut aliae eiusdem significationis, saepius improprie ad clamorem bellicum transferri, adeoque interpretationem a Suida allatam omnino admittit. Perperam autem ad illustrandum hunc significatum adducit Suidas locum istum ex Hom. II, γ. 2. Τρώες μὲν κλαγγὴ τ' ἐνοπή τ' ἴσαν ὀρνίθες ὡς γβι ἐνοπή haud alium, quam nativum significatum habere potest. Hinc vetus Hom. Interpres ad h. l. recte observat: ἐνοπή κραυγή, Φωνή. Idem etiam ex Eustathio apparet, qui significatum proprium huius vocis ad inconditam vociferationem restringit.

Ἐντερμύνη τὸ ἐντός, ἢ ὁ Φλοιὸς τοῦ δένδρου. His lucem praefert Pollux Onom. I. II. Segm. 212. cuius haec sunt verba: Ἐντερμύνη τὸ ἐντός τῶν ῥάβδων, ὃ ἔξαιρουσιν οἱ βουλόμενοι κενῶσαι τὴν ῥάβδον εἰς σύριγγα, ἢ κύλινδρον, ἢ τι τοιοῦτον.

Ἐρημια τὰ θέρμηματα. καὶ ἔρημα ποιητικῶς. Recte omnino Küsterus vocem ἔρηματα hoc sensu, pro suspecta habuit. Erravit enim Suidas, & cum eo quoque Etymologus, cui nomen Καλλιέρημα compositum esse videbatur, ἐκ τοῦ κάλλος καὶ τοῦ ἔρημον, ἢ σημαίνει τὸ πρόβατον. Fallitur. Ipse enim Suidas ad v. Καλλιέρησθαι observat, Καλλιέρημα idem esse, quod θυσία υπέρσδουκτος: unde apparet, vocem καλλιέρημα descendere a καλλιέρημαι, *lito*. Postrema huius articuli verba καὶ ἔρημα ποιητικῶς, ad notissimum illud nomen ἔρημον, *desertum*, spectant, quod Homerus saepissime ex Archaismo περισπωμένως efferre solet, ut ἔτοιμον pro ἑτοιμον. Vide II. s. 140. l. 91. 221. κ. 520. ξ. 53.

Ἐφραθά τόπος. ὃ ἐστὶ Βηθλεέμ. παρ' Ἑβραίοις δὲ Μαρία σημαίνει τὸ Ἐφραθά. Hanc nominis Mariae interpretationem facis lepida esse, quis est qui non videat? Küsteri ad h. l. verba sunt: „Somniansne, an „vigilans, haec scripsisti, o bone? Quis enim tibi hic fidem habeat? Aut potius, quis mentem tuam hic intellexerit? Sed cum nugis consiliarii non „soleo. „ Has tenebras discussit Cl. Wetstenius, quo praecunte Ven. Alberti Misc. crit. in Suid. p. 276. loco huic corrupto medelam attulit. Digna sunt Viri de Suida meritissimi verba, quae h. l. iuferantur. „Bene, inquit, sibi constat Lexicographus, dummodo pro Μαρία Maria, unica literula mutata, resonatur μαρία furor, siue μαρίαν — Respicitur nempe ad Hebr. מריה „excandescit, furor. Confirmat Hieronymus ad Mich. V. 2. EPHRA- „THA quod interpretatur FVROREM, propter Herodis insaniam. „ Alia vero est huius vocis interpretatio, quam Hieronymus in versione latina, Origeniano Lexico nominum hebraicorum subiuncta protulit. Vide Hieronymi Opp. Tom. II. p. 158. 207. & 255. edit. *martian*.

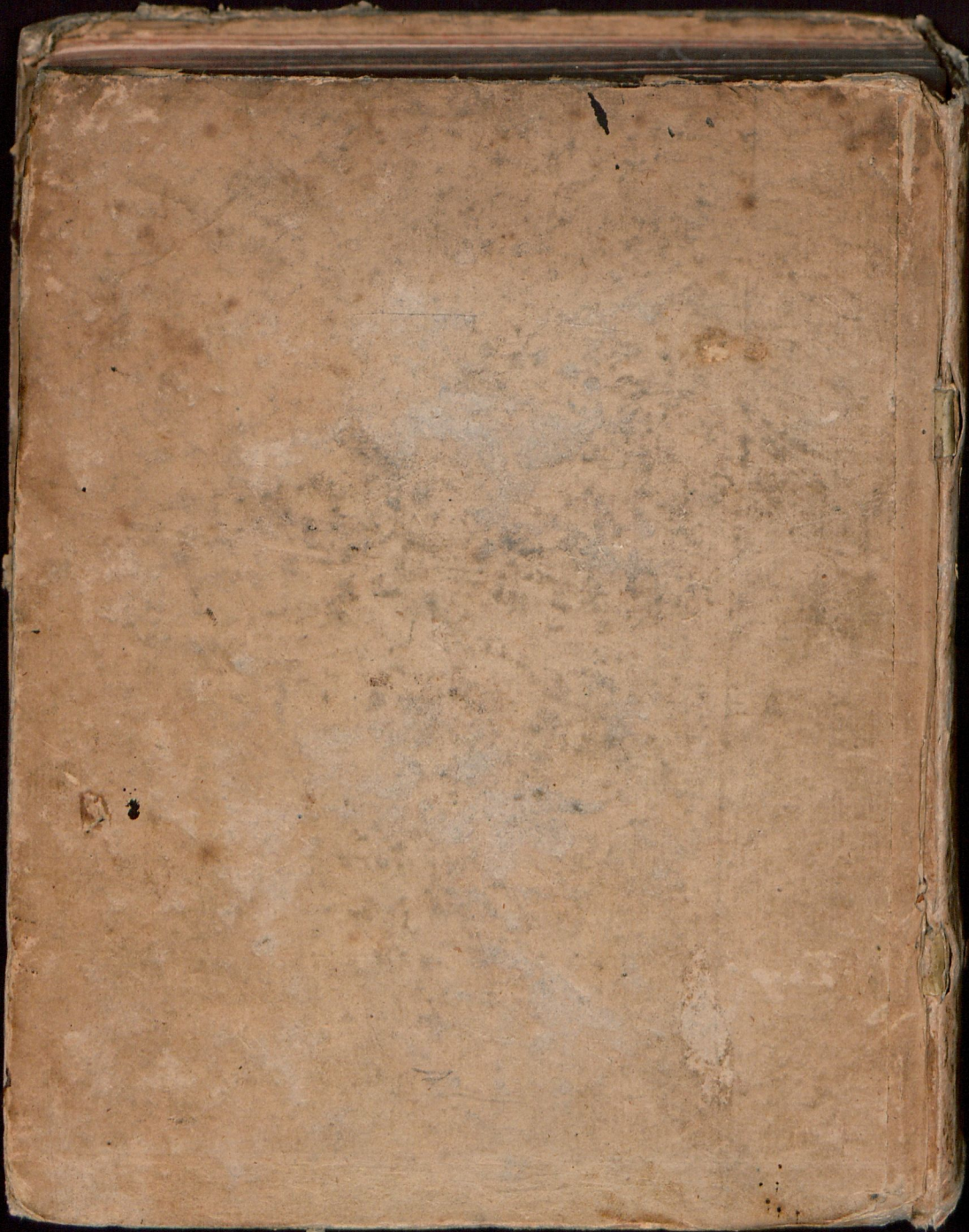
Be 768
80

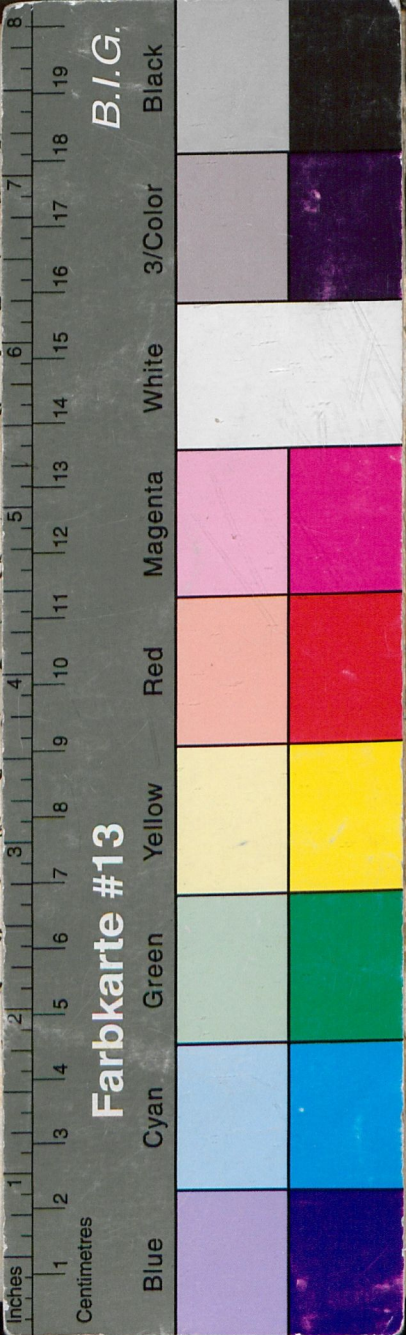
ULB Halle 3
005 611 806

VD 17

Rehov
M.E

IOA. LVDOV. SCHVLZE A. M.
PHILOS. P. P. IN REGIA FRIDERICIANA
SPECIMEN
OBSERVATIONVM MISCELLANEARVM
IN SVIDAM

10.
11

3514

CVM
PROLVSIONE CRITICA
DE
GLOSSARII A SVIDA DENOMINATI
INDOLE ET PRETIO.

HALAE MAGDEBVRGICAE
EX OFFICINA HENDELIANA.
c1o 1766 LXXI.